

IONEȘTII DE LA BRAD, STUDIU GENEALOGIC ȘI ISTORIC

de GHEORGHE BURLACU, MIHAI SORIN RĂDULESCU

Dintre marile personalități ale secolului al XIX-lea, care au adus mari contribuții la făurirea României moderne face parte și Ion Ionescu de la Brad. Prodigioasa sa activitate, poate încă nu destul de bine cunoscută, îl situează ca precursor a numeroase discipline, savant, practician, remarcabil cetățean și patriot, care și-a dăruit toate cunoștințele pentru ridicarea pe trepte superioare a poporului cărui aparține.

După cât ne este cunoscut Ion Ionescu de la Brad a scris puțin despre sine și înaintașii săi¹, iar autorii care s-au ocupat de viața și opera lui au analizat cu precădere aspecte ale activității în domeniul științelor agricole, a economiei rurale și social-politice. Despre fratele său, Nicolae, mare orator al Moldovei, distins avocat, fost ministru de externe al României, profesor de istorie la Academia Mihăileană, se știe puține lucruri, și el a scris, de asemenea, puțin despre sine și înaintașii săi.

Un studiu genealogic al înaintașilor acestor Ionești, care s-au numit Isăcești, nu s-a făcut pînă acum. Parțial însă ascendența a fost abordată, urmărindu-se alte îngrîngături și descendențe. Așa spre exemplu Tudor Bălan, distins istoric bucovinean, în studiul *Familia Onciu*, în tabelul III genealogic, Ramura lui Onciul Herța, redă ascendența și descendența

1 În lucrarea sa de sinteză „*Agricultura română de la Bradu*”, apărută la Roman în anul 1886, face următoarea referire la înaintașii săi „*între dăinuitorii moșneni de pe timpurile acelea era și unul Ionașcu Isăcescu, care a făcut cele mai mari danii și care a înființat și schitul. Dintr-acest moșnean mă trag și eu*”, în vol. Ion Ionescu de la Brad, *Opere Agricole*, vol. I, Edit. Academia R.S.R., 1968, f.a. p. 502. Iar în „*Viața mea de mine însumi*”, apărută la Iași în anul 1889 afirmă că tatăl lui a fost „*iconomul Ion Isăcescu, fiul preotului Stefan de la Sfîntul Neculai din Roman*”, iar despre mama sa, că „*se numea Saftă, și era fata preotului Toader (Cimă n.n.) de la Sfîntul Gheorghe din Roman*”, în vol. cit. p. 622. Despre înaintași, părinți, persoana lui, a fratelui și a nepotului Eugen, găsim puține date strecurate ocazional în imensa lui operă științifică.

Fratele lui Nicolae, care intenționa să scrie o istorie a neamului românesc, a scris și mai puțin despre înaintașii săi și descendenți. În scirerile sale, însă, găsim unele date prețioase.

Nu ne îndoim că Ion Ionescu de la Brad putea să ne lase informații foarte utile, intenționa să o facă, deoarece obținuse în anul 1870 o serie de copii după unele rezumate și documente originale ce se aflau la Arhivele Statului, secția bunuri publice, unele din acestea, însă, datate greșit.

aceștia, în documentele anexă, dar mai ales în cele 6 volume de *Documente bucovinene*, unde găsim susținerea celor afirmate².

Nicolae Stoicescu, în *Descrierea Moldovei*, a lui Dimitrie Cantemir, în nota cu referire la Isăcești face sublinierea că în secolul al XVII-lea această familie nu a dat mari dregători și că se înrudește cu familia Stîreea și cu hatmanul Alexandru Buhuș³.

Cronicarii Moldovei nu au surprins evenimente mai deosebite în legătură cu Isăceștii, care de fapt erau din părțile Bucovinei.

Dimitrie Cantemir enumeră printre familiile boierești ale Moldovei cunoscute pînă în anul 1716 și pe Isăcești⁴. Era firească enumerarea Isăceștilor, întrucît Ionașcu ajunsese în această vreme în înalte dregătorii, mare medelnicer.

Paharnicul Constandin Sion în „*Arhondologia Moldovei*“ scrisă între anii 1840-1856, menționează o altă familie Isăcescu, din satul Hoceni, ținutul Fălciu. Cum cei de prin părțile Romanului și Neamțului decăzuseră nici nu avea, probabil, prea multe date⁵.

În studiul nostru vom stărui asupra genealogiei Ioneștilor de la Brad, a Isăceștilor, care și aceștia ridică veac după veac pînă în acela de descălecare“ a Moldovei și de afirmare a Mușatinilor.

În veacul al XIV-lea, în Țara de Sus, prin locurile unde se împreună Siretul cu Siretul Mic, trăia și neamul de români Mise, sau Misea. Unul dintre aceștia, Mihail Misici, născut în a doua jumătate a secolului al XIV-lea, va fi fost alături de primii voievozi descălecători de țară, de Mușatini, contribuind la urzirea unei vieți tihnite și statornice pe aceste locuri. El a primit o confirmare de la Alexandru cel Bun pe baștina sa satul „unde au fost giude Petrinco“, o veche așezare cu hotare de demult și încă două sate *Mihucenii* pe Trestiana, în gura pîriului Ruda și *Horodiște* cu mai multe poiene⁶. Sub urmașii lui Alexandru cel Bun, devine boier în Sfatul domnesc începînd cu 8 octombrie 1435, cu mici întreruperi, pînă la 23 februarie 1448, iar ca vornic îl găsim menționat la 22 mai 1443⁷. Nu știm cu cine a fost căsătorit.

Fieca lui Mihail Misici s-a numit *Marușca*, născută, probabil în primele decenii ale secolului al XV-lea, printr-o carte domnească dată de Ștefan cel Mare, la 1 august 1466, devenea stăpîna baștinei străbune, a satului ce se numește acum *Mihăilăuți*, după numele tatălui său, Mihail, și a celorlalte două sate, *Mihucenii* și *Horodiște*, cumpărate de acesta. Este

² Teodor Bălan, *Familia Onciul — studiu și documente* — Cernăuți, 1927, tabel III genealogic ramura Onciul Herța, p. XI, XVII-XVIII, idem, *Documente bucovinene*, vol. I, Cernăuți, 1933, vol. VI, București, f.a.

³ Dimitrie Cantemir, *Descrierea Moldovei*, Edit. Academia RSR, București, 1973, p. 292, n. 61.

⁴ *Ibidem*, p. 283.

⁵ Constantin Sion, *Arhondologia Moldovei*, Edit. Minerva, București, 1973, p. 94, 95.

⁶ DRH, A, II, nr. 39.

⁷ Idem, A. I, nr. 142-145, 152, 156, 159, 161, 162, 168, 173, 184, 187, 194, 196, 197, 205, 225, 231; Mihai Costăchescu, *Documentele moldovenesti de la Ste-făniță voievod*, Iași, 1943, p. 74-75.

foarte interesantă hotarnica sau ocolnița satului Mihăilăuți, căci începe și se încheie la o movilă numită „*Patruzăci di Movili*“. Putem susține că este vorba de o megieșire cu marele hotar al unei vechi obști sătenești, care avea ca punct de reper, printre altele, naturale, și această, a patruzecea movilă. Apoi hotarul moșiei străbune era destul de întins parte din două piraie, 13 movili, o dăbravă, mai mulți copaci, mori, o fîntină și întâlnea un drum.

De altfel și documentul face sublinierea „*undî ari e (Marușca n.n.) să-și facă așezare*“⁸.

Așadar, un vechi boier Mihail Misici preia satul de baștină, participă la descălecatul Moldovei și ajunge sub primii Mușatini în mici dregătorii și apoi membru al sfatului domnesc. Urmașii și obștea îi recunosc vrednicia, în denumirea satului lor, de Mihăilăuți, iar fiica acestuia, Marușca, capătă hrisov domnesc să-și urzească așezare și confirmare pe celelalte două sate. Din acest Mise sau Misea, prin Mihail Misici și fiica lui Marușca, descind Isăceștii, iar din ei Ioneștii de la Brad.

Marușca, a fost căsătorită cu Toader și au avut o fiică Anușca⁹.

Anușca, fiică a lui Toader și a Marușcăi și nepoata lui Mihail Misici, născută, probabil pe la jumătatea secolului al XV-lea, la 9 noiembrie 1518, lăsa printr-un hrisov domnesc ca nepotul ei, Gavril vistier, să stăpîneasă satul Burești, partea de jos, și satele moștenite de la bunicul ei Mihail Misici, prin mama ei Marușca Mihailouți, Mihucenii și Gorodiștea. Totodată îi dădea și vechile hrisoave domnești de confirmare și întărire de la Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare și de la Bogdan voievod. De astă dată se descrie hotarnica satului Mihuceni, de pe Trestiana la gura pîrîului Ruda, de asemenea, un sat cu mare vechime¹⁰. Nu cunoaștem descendenții direcți ai Anușcăi, fii sau fiice.

Gavril vistiernicul, era nepotul Anușcăi și strănepotul lui Toader și a Marușcăi. A fost căsătorit cu Sofica, fiica Iulianei și a lui Luca Arbure, fost mare dregător al Moldovei și portar al Sucevei (1498-1523)¹¹. Întîi îl găsim menționat ca vistier la 9 noiembrie 1518, cînd primește de la Anușca, bunica sau mătușa sa, satele acesteia Bureștii, partea de jos, Mihăilouți, Mihuceni și Gorodiștea¹². Peste doi ani, la 16 iulie 1520, ca vistiernic cumpără a cincea parte din satul Vlădești de pe Sumuz¹³. Desigur, susținut și de socrul său, Luca Arbore, reușește să-și mai cumpere moșii și părți de sate. Aderînd la acțiunile complotiste ale marii boierimi împotriva lui Ștefăniță Vodă, după decapitarea lui Luca Arbore în aprilie 1523, la Hirlău, și a celor doi fii ai săi Toader și Nechita¹⁴,

8 DRH, A. II, nr. 139.

9 DIR, A. veac XVI, vol. I, nr. 121; nu știm cine a fost, dar avea la 9 noiembrie 1518 părți din satul Burești, partea de jos.

10 Ibidem.

11 Sever Zolta, „*Arhiva genealogică*“, I, (1912), p. 201; DIR, A, XVI, III, nr. 418.

12 Ibidem, I, nr. 121.

13 Ibidem, nr. 151.

14 Hurmuzachi, *Documente*, vol. II-3, p. 438.

Gavril vistiernicul cu familia s-a refugiat la Bistrița Transilvaniei, iar de aici el îi părăsește pe ai săi plecând în Polonia. Oricum, familia lui Gavril vistiernic la 4 mai 1525 se afla încă la Bistrița¹⁵. Destul de tirziu, după cum vom vedea, vor fi menționați copiii lui Gavril vistiernic și a Soficăi¹⁶.

Un studiu mai recent dedicat logofătului Gavril Troțușan în loc să meargă mai departe cu ceea ce ne lăsase Mihail Costăchescu despre cei doi dregători Gavrilă, i-a confundat, cumulându-le neamurile, proprietățile și funcțiile¹⁷.

După opinia noastră neamul lui Gavril vistiernic nu este bine cunoscut.

Din copiii lui Gavril vistiernic și a Soficăi documentele menționează pe Onciul vătaf, Coste diic, Olea și Marica. Astfel, la 2 martie 1575 domnul Moldovei Petru Șchiopu confirma prin uric „lui Onciul vătaf“ părți din satul Ciortoria pe Ceremuș țin. Cernăuți precum și cumpărătura de la fratele său „Coste diiac fiul lui Gavril Vistiernic“, a unor părți prin satul Văscăuți pe Ceremuș țin. Cernăuți, stăpinit cu privilegiu de întăritură de la Ștefan cel Mare, dat strămoșului lor Cîrstea Arbure. Un alt document, din 12 martie 1587, aduce noi precizări, căci, de asemeni, se confirma „Onciului Herții și surorilor lui, Olenii și Maricăi, fiii Soficăi, gipănesăi lui Gavril vistiernic“ schimbul satului lor Mihalcăuții pe Viliia Seacă, cu satul Mândăcăuții pe Drabiște, ambele în ținutul Hotin¹⁸.

Onciul Herța, zis și Onciul cel Bătrîn era fiul lui Gavril vistiernic și a Soficăi, nepot lui Luca Arbure, strănepot, prin femei, lui Mihail Misici și lui Mîse sau Mîsea¹⁹.

Teodor Bălan, care s-a ocupat de genealogia familiei Onciul distinge câteva ramuri, printre acestea aflîndu-se și ramura lui Onciul Herța²⁰. De asemenea, Sever Zolta, în studiile sale abordează cu multă competență descendența lui Onciul²¹. Originea acestora o găsim în vechea localitate Herța din ținutul Cernăuți, unde pe la anul 1437 trăia și își avea baștina de pe înaintașii săi, un Herțea, iar satul se numea „lui Her-

15 Horia Ursu, *Domnia lui Ștefăniță voievod. Zece ani din istoria politică a Moldovei, 1517-1527*, Cluj, 1940, p. 78, n. 1; Andrei Veress, *Acta et epistolae relationum Transilvaniae Hungariae cum Moldavia et Valachia*, vol. I, (1468-1540), Budapest, 1914, p. 135-136.

16 CDM, I, nr. 598; DIR, A. XVI, III, nr. 418.

Adrian Vătămanu, *Logofătul Gavril Troțușan*, în „Carpica“, X, 1978, p. 303-324, vezi și recenzia în „AIIAI“, XVII, 1980, p. 734-737.

18 Sever Zolta, *Semi-mileniul unui document de la Alexandru cel Bun și al satelor Bănila Moldovenească și Igeștii din Bucovina (1428-1928)*, în „IN“, fasc. 7, 1928, p. 312-313 (se va prescurta: *Semi-mileniul...*), DIR, A. XVI, III, 418.

19 Vezi descendența de mai sus.

20 Teodor Bălan, *Familia Onciul — studiu și documente* — Cernăuți, 1927, cu 233 p. și 3 tabele genealogice.

21 Sever Zolta, în „Arhiva genealogică“, I. 1912, p. 201, II, 1913, p. 212, 268.

țea"²². Din acest Hertea descindea Onciul cel Bătrîn²³, zis și Onciul Hertea²⁴, după baștina care o avea, Hertea. Prima atestare sigură a lui Hertea o găsim într-o carte domnească din 29 decembrie 1561, când „*Onciul vătaf, feciorul lui Gavril vistiernic*“ cumpăra părți din satul „*Ciortoria pe Cirimuș*“ ținutul Cernăuți. Tot în acest timp, mai precis, între iunie 1570 și februarie 1572, Onciul Hertea primea, tot de la Bogdan Lăpușneanu, confirmare de stăpânire pe a treia parte din satul Iurcăuți, același ținut. La câțiva ani, însă, Onciul Hertea vinde această cumpăratură, căci la 20 februarie 1599, în ispisocul de la Ieremia Movilă se face sublinierea că beneficiarii documentului aveau a treia parte din satul Iurcăuți de la tatăl lor²⁵. Din ultimii ani de domnie ai lui Ieremia Movilă (1604-1606) și pînă în domnia lui Vasile Lupu (1634-1653) satul Hertea era al copiilor lui Onciul cel Bătrîn. Pe lângă acest sat Onciul a mai avut și satul Lehăceni pe Prut, ținutul Cernăuți²⁶. Bănuim că acest sat a fost al leahului polon Iabstrețchi și l-a luat pentru 600 taleri, sau chiar mai mult. Evenimente și relații mai nesigure au făcut ca Onciul să nu achite plata satului. Între timp el moare, bănuim în jurul anului 1604, și curînd leahul cere 600 de taleri celor patru copii ai lui Onciul, Miron, Teodosia, Magda și Simion. Un document de mai târziu face precizarea că „*toți fiii lui Onciul căzuseră într-o asupreală*“ sau o „*năpastă*“ a tatălui lor. Judecata are loc la scaunul din Cernăuți și urmașii sînt obligați la plata datoriei. Pe baza unui zapis Ieremia Movilă și apoi Radu Mihnea, la 30 martie 1617, fac ispisoace de împărțea și de danie pe cele două sate, Hertea și Lehăceni. A treia parte din satul Hertea și jumătate din satul Lehăceni i-au revenit lui Onofrei Vrînceanu, fiul Maudei, căci era înfiat de Teodosia și apoi plătise partea acesteia din datoria bunicului lui. Interesant este și faptul că satul se va numi de acum Lehăceni, de la leahul polon Iabstrețchi²⁷. De asemenea, ca mic dregător, vătaf, a reușit să-și mărească averea, cumpărînd și alte moșii și părți de sate. Astfel la 2 martie 1575 avea părți din satele Ciortoria și

22 La 20 decembrie 1437 i se confirma lui Mihail de Dorohoi 48 de sate, printre care și „*satul lui Hertea*“ (DRH, A. I, nr. 175) azi sat și comună Hertea. Raionul Hliboca, Regiunea Cernăuți, R.S.S. Ucraineană.

23 Așa spre exemplu, Teodosia era „*fiica lui Onciul cel Bătrîn*“ (DIR, A. XVII, IV, nr. 164, doc. din 30 martie 1617); Ionașco Hertea era feciorul lui Simion „*nepotu lui Hertea Bătrînul*“ (DRH, A. XXI, nr. 102, doc. din 31 mai 1632).

24 Îl găsim cu numele de Onciu Heta în mai multe documente istorice. Într-un ispisoc domnesc de la Bogdan Lăpușneanu din 1570-1572 (Gh. Ghibănescu, *Sunete și izvoade*, vol. V, Iași, 1908, p. 183-184); DIR, A. XVI, III, nr. 418); la 3 mai 1592 (*ibidem*, IV, nr. 65).

25 Sever Zolta, *Semî-mileniul...* p. 312, n. 8; Gh. Ghibănescu, *op. cit.*, am delimitat această dată din domnia lui Bogdan Lăpușneanu, iunie 1570 și februarie 1572, căci înaintea acestui regest se află unul tot de la Bogdan V. din „*leat 7078 iuni*“ (1570), apoi luna și anul limită a domniei.

26 CDM, I, n. 1299; DIR, A. XVII, IV, nr. 164; Gh. Ghibănescu, *op. cit.*, vol. III, Iași, 1907, p. 70-73, 324-325.

27 CDM, I. nr. 1299, DIR, I. XVII, IV, nr. 164.

Văscăuți, ambele pe piriul Ceremuș ținutul Cernăuți²⁸. La 3 mai 1592, tot ca vătaf avea încă de pe timpul lui Petru Șchiopu (1574—1577, 1578-1579, 1582-1591) părți din satul Cernăcăul (țin. Cernăuți)²⁹. La 22 mai 1593 se judeca cu rudele sale, descendente din Luca Arbure, pentru părți din satul Spineni³⁰. Nu știm cu cine a fost căsătorit. A avut patru copii, pe Miron Onciul, pe Teodosia, (bănuim că nu a avut copii), pe Simion și pe Magda, căsătorită cu Onciul Vrinceanu. Aceștia au la rîndul lor pe Gligore Vrinceanu, cămăraș, și Onofrei Vrinceanu, fost poștelnic. Simion Herța a avut trei copii, pe Ionașco Herța, Anna și Gafța³¹. Se observă că Simion cu fiul său Ionașcu au păstrat antroponimul baștinei, Herța. Aceasta, legat și de faptul că au stăpinit, în pofida împărțirii satului pe părți frățești, multe părți din satul Herța. Așa spre exemplu la 26 ianuarie 1648, două părți din o treime a satului Herța era stăpinită de Ionașcu Herța. Curînd însă, Ionașcu constrîns de trebuințe și grele nevoi, începe să vindă și părți din satul Herța³². Cronologic generația lui Onciul Herța numit și Onciul cel Bătrîn, cu fratele Coste, diac, și cele două surori, Olena și Marică se pot încadra pe la jumătatea secolului al XVI-lea și prima decadă a celui următor. În primii ani de după 1600 Onciul cel Bătrîn decedează.

Din descendenții acestuia ne interesează persoana și urmașii lui Miron Onciul, probabil fiul lui cel mai mare, ajuns aprod în satul Sinehău.

Miron Onciul, zis și Miron de Sinehău, a fost fiul lui Onciul cel Bătrîn, zis Herța, nepot lui Gavril vistiernic și al Sofiiicăi. Și-a căpătat acest nume după proprietatea sa din satul Sinehău, din ținutul Dorohoi³³. Ca urmare a acestei situații și o parte din urmașii săi vor purta numele baștinei tatălui sau a bunicului „de Sinehău”. A fost căsătorit cu Goftona, fiica popii din Călinești³⁴. În anii 1606-1608 este menționat ca aprod de Sinehău și primea niște bani de la un nepot al său, Onofrei Vrinceanu. La 30 martie 1617, într-un ispisoc de Radu Mihnea, este din nou menționat ca „aprod din Sinehău”³⁵. Documentar îi cunoaștem cinci copii, Tinta sau Teta, Isac de Sinehău, Coste de Sinehău, Ana și Marică³⁶. Decedează înainte de anul 1643.

²⁸ CDM, I, nr. 598.

²⁹ DIR, A., XVI, IV, nr. 65.

³⁰ Ibidem, nr. 105.

³¹ DRH, A. XXI, nr. 102; Gh. Ghibănescu, *op. cit.*

³² Gh. Ghibănescu, *op. cit.*, p. 323-325; CDM, Supliment I, nr. 1579, doc. din 18 iulie 1718, din care rezultă că anterior Ionașcu (Herța) vinduse părți din Herța și Pomirila lui Toader Dămian, armaș.

³³ CDM, I, nr. 1299, DIR, A. XVII, IV, nr. 164; Teodor Bălan, *op. cit.*, tabelul 3 genealogic și p. XI, XVII-XVIII; DRH, XXI, nr. 102; Gh. Ghibănescu, *op. cit.*, vol. cit., p. 70-73, 271-272, 324-325; Sinehău, azi, sat în comuna Hliboca, Regiunea Cernăuți, R.S.S. Ucraineană.

³⁴ Teodor Bălan, *Documente bucovinene*, vol. IV, Cernăuți, 1938, p. 211.

³⁵ CDM, I, nr. 1299; DIR, A., XVII, IV, 164.

³⁶ Teodor Bălan, *op. cit.*, vol. I, p. 241, vol. II, p. 105-106, 137, vol. III, p. 119-120, idem, *Familia Onciul, ramura Onciul Herța și p. XVII-XVIII*; Sever Zolta „*Arhiva genealogică*”, anul II, p. 268.

Tinta sau Teta a fost căsătorită cu Stroescu din satul Stroești³⁷. Au avut șase copii pe Lupu Stroescu, vornic de poartă și tatăl lui Ion Stroescu, mare dregător³⁸, pe Anița, pe Catrina, pe Tonca, pe Minta și pe Marica, căsătorită cu Talpă³⁹.

Dintre toți copiii lui Miron Onciul îl vom urmări în mod deosebit pe Isac de Sinehău.

Isac de Sinehău⁴⁰, zis și Isac Mironescu⁴¹, a fost fiul lui Miron Onciul, zis și Miron de Sinehău și a Gaftonei⁴², nepot lui Onciul cel Bătrîn. Ca și părinții săi, își are baștina și în satul Sinehău, de unde și antroponimul „de Sinehău”. A fost căsătorit cu Antimia, fiica lui Berechet, au avut șase copii Nastasia, căsătorită cu Rugină vornic, Sofronia, căsătorită cu Vasile Murguleț, vătaf, Cirstian, Grozava, căsătorită cu Constantin Căcoran, Durașco sau Dumitrașcu și Nacu Isăcescu din Sinehău⁴³. În documentele timoului, Isac este menționat între 1 septembrie 1629 și 25 februarie 1653⁴⁴. În acest timp, aproape un sfert de veac, îl găsim menționat „căpitan din Sinehău, sau căpitan de Sinehău”⁴⁵. Ca mic dregător al ținutului și satului de baștină, căpătase autoritate în satele din jur, deoarece îl găsim uneori ca martor, iar la 5 octombrie 1640, i se dădea poruncă domnească să aleagă niște părți de moșie din satul Mogoșești, ținutul Dorohoi⁴⁶. După moda vremii, Isac și Antimia au căutat să-și sporească veniturile cumpărând pământuri, moșii și părți de sate. Desigur, nu au lipsit nici plîngerile, jalbele și judecățile pentru hotărâre, la ținut sau la Divanul domnesc din Iași. Aveau în satul Sinehău o mare gospodărie, cu multe dobitoace și acarete, cu vecini și slugi de tot felul. Așa de pildă, pentru un vecin, Zaharia, care era a lui Gorce din satul Volcineț se ceartă, se judecă la Divanul lui Vasile Lupu, apoi la sta-

37 Sat pe Prut. țin. Cernăuți. Acest Stroescu este un descendent din Stroe, satul lui s-a numit Stroesti, iar descendenții din Stroe, Stroescu, (pentru o descendență asemănătoare vezi DIR, A. XVI, III, nr. 150).

38 T. Codrescu, *Uricaru*, vol. XXII, Iași. 1893, p. 78-79; Nicolae Stoicescu, *Dictionar al marilor dregători din Țara Românească și Moldova*. Edit. enciclopedică română, București. 1971, p. 443 (se va cita: N. Stoicescu, *Dictionar...*).

39 CDM, Supliment I, nr. 709, 1035.

40 Menționat așa în mai multe documente istorice la 1 septembrie 1629 (N. Iorga, *Studii și documente*, V, p. 533); 28 august 1633 (DRH, A. XXI. 361), 5 octombrie 1640 (CDM, II, 457) s.a.

41 Teodor Bălan. *op. cit.*, vol. I, p. 240-241; vol. II, p. 106; idem *Familia Onciul*, tabel 3 genealogic și p. XI, XVII-XVIII; nu trebuie confundat cu Isac Mironescu de Carapciu menționat la 1 august 1659 (CDM, III, 432).

42 *Ibidem*, vol. IV, p. 211.

43 Idem, *Familia Onciul*, 84-89, tabel 3 genealogic și p. XI, XVII-XVIII; CDM, III, 11, 286, 1033, 2454; Gh. Ghibănescu, *Ispisoace și zapise IV*, 1, Iași, 1914, p. 40-43.

44 N. Iorga, *op. cit.*, CDM, III, 11 de la această dată sînt menționați Durașco, feciorul Isăcoaii din Sinehău și însăși Isăcoia, ceea ce înseamnă că Isac decedase pînă la această dată.

45 La 4 ianuarie 1634 (CDM, II, 928), la 25 iulie 1641 *ibidem*, 1539), 4 septembrie 1641 (*ibidem*, 1554), 14 octombrie 1641 (*ibidem*, 1559), 17 martie 1643 (*ibidem*, 1660), 20 septembrie 1643 (*ibidem*, 1688), 28 septembrie 1643 (*ibidem*, 1691).

46 *Ibidem*, 1457.

roștii din Cernăuți⁴⁷. Bănuim că trebuie să fi fost meseriaș bun, pe care a căutat să-l ademenească, pentru ca apoi să se judece la cele mai înalte instanțe, dar pînă la urmă a fost „rămas“, pierzînd vecinul. La moartea lui Isac, întîmplată la sfîrșitul anului 1652 și începutul anului 1653, averea era destul de mare, sate, pârți de sate, moșii și jirebii în peste douăsprezece localități. Vrednica Antimia, jupîneasa lui Isac, cunoscută de localnici dar și de domnii țării, s-a dovedit a fi fost o stăpînă tot atît de bună ca și soțul ei. Autoritatea ei a crescut și s-a impus, aceasta dovedindu-se prin fapte. La 25 februarie 1653 într-o carte domnească de la Vasile Lupu, Durăsco este numit „feciorul Isăcoii din Sănehău“. Puțin mai înainte de această dată, el trimisese lui Vodă o jalbă de piră pentru niște vecini din satul Lucovița. În anul următor, de astă dată la Divanul lui Gheorghe Ștefan, se prezintă „Isăcoae din Sănehău“, judecîndu-se la 18 martie 1654, pentru aceiași vecini din satul Lucovița, Sauca și feciorii Belei⁴⁸. Probabil bolnavă, sau copleșită de povara anilor și a multor greutăți, la 15 noiembrie 1657, Antimia împarte satele și moșiile soțului decedat cît și ale ei, celor șase copii. Astfel cad la împărțeală satele Molnița, Comănești, Lucovița, Sălișău, Sănehău, Mogoșești, iar a noua parte din Dragsăni și a noua parte din Drăgușani le păstrează Antimia cît va trăi. Documentul mai face precizarea că mai sînt de împărțit și alte moșii nealese și sub împresurare, dar din moment ce acestea se vor alege și despresura, se vor împărți⁴⁹.

Coste de Sinehău, fratele lui Isac, a Tetei, Anei și Maricăi, fiul lui Onciul și a Goftanei a avut doi copii, pe Gligoraș de Sinehău, căsătorit cu Mariana, fiica lui Pătrascu Țintă, și pe Gheorghe (Mănciul)⁵⁰. Despre Ana și Mărica nu cunoaștem alte date. Gligoraș din Sinehău îl surprindem, documentar, ca martor la o vînzare-cumpărare ce se făcea la Cernăuți, la 9 ianuarie 1666. În anul următor Grigoraș din Sinehău la 20 iulie 1667, de asemenea, participa la alegerea unor pârți a siliștei Stroinți din ținutul Cernăuți⁵¹.

Cei trei feciori ai lui Isac, Cîrstian, Dumitrașcu și Nacu, după moartea tatălui au devenit copii Isăcoalei, așa cum am subliniat mai sus,

Nacu Isăcescu din Sinehău, a fost deci fiul lui Isac de Sinehău și al Antimiei⁵², nepot al lui Miron Onciul și al Gaftonei. Nacu, ca nume de botez, e posibil la vremea aceea să fi fost împrumutat din boierimea parvenită, care se îmbrăca și vorbea grecește⁵³, iar transformarea prenumelui în nume, în antroponim, în patronimic, era o mutație filologică întîlnită și în alte cazuri.

47 *Ibidem*, 1660 (loc. din 17 martie 1643), 1688 (doc. din 20 septembrie 1643), 1691 (doc. din 28 septembrie 1643).

48 *Ibidem*, III, 11, 58.

49 *Ibidem*, 286.

50 Teodor Bălan, *op. cit.*,

51 *CDM*, Supliment I, 833, 860.

52 *CDM*, III, 2454; Supliment I, 833 (e greșit scris Isar, corect este „Nacu, fecior lui Isac din Sănihău“).

53 Iorgu Jordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, Edit. Științifică și enciclopedică, București, 1983, p. 323.

Așadar Isac și Isăcescu, tată și fiu, prenume și patronim, din care descind Ioneștii de la Brad.

Moldova în această vreme a avut doi mare dregători cu acest nume, Nacu, mare comis, și Nacu Dumitrașco, mare paharnic⁵⁴.

În documentele timpului Nacu Isăcescu, din Sinehău, îl găsim menționat de la 9 ianuarie 1666 și pînă la 25 octombrie 1682⁵⁵. La prima mențiune documentară îl întîlnim la Cernăuți, unde își punea mărturia la vînzarea unor ocine ale unor nepoți, ca martor „*Nacul feciorul lui Isar (sic) din Sănihău*“ Peste 6 ani, la 25 martie 1672, tot ca martor și tot la Cernăuți îl întîlnim din nou⁵⁶. Avînd o stare materială bună și o mică dregătorie, s-a căsătorit cu Elena, care provenea tot dintr-o familie de mici boierăși, căci la 4 iunie 1675 sînt menționați amîndoi⁵⁷. Peste cîteva săptămîni, la 20 iunie cumpăra o jirebie de loc din satul Mogoșești, iar în luna următoare, la 28 iulie, lua în stăpînire pentru mai mulți ani case mari cu acarete și cu livezi de meri și vișini din satul Antilești (țin. Suceava), pentru că a plătit 57 de lei datoria vînzătorilor⁵⁸. În anii următori, personalitatea lui Nacu începe să se contureze. Era un negustor bogat și lacom, dispunea de bani, avea relații de credit și căuta îmbogățirea în pofida grelelor condiții prin care trece Moldova. La 1 ianuarie 1677, Anghelușa Volcinschi și feciorul ei Cîrstian aveau zălogit la Nacul Isăcescul două jirebii de moșie din Lucovița, pentru că împrumutaseră 23 de lei și jumătate. Acum creditorul „*stringînd-o de hani*“, n-a avut de unde să-i dea, ea s-a rugat și peste ziua „*ce scrie zapisul cel dintîi, mi-au pus dumnealui zi de la întîi genar în cinci zile pînă la Ispas, iar de nu or hi banii la zi să plinească cele două jireabii și de se va mai face vreo cheltuială să fie tot din spatele noastre*“⁵⁹. De asemenea, soții Isăcescu aveau părți din satul Lehăceni (țin. Cernăuți), care la 20 iunie 1678 era date finului lor, Sandul, fiul lui Ion vîtaful⁶⁰. Deținea din satul Ilișești (țin. Suceava) o mare parte din hotare, avea o mare parte din hotare, avea o mare gospodărie cu cele necesare, fapt pentru care documentele îl consemnează și ca „*Nacul de Ilișești*“⁶¹. Cîteva dintre acestea ni-l prezintă și ca mic dregător. La 20 iunie 1678 este menționat fost staroste de Cernăuți. Peste cîteva luni, la 11 ianuarie 1679 tot ca fost staroste. Și un regest de mai tîrziu, din 16 mai 1755, face subliniereă că Nacul fusese staroste de Cernăuți. Îl găsim apoi vornic de poartă. Așa de pildă la 21 octombrie 1682 dă o mărturie în Iași cu această funcție, peste patru zile, la 25 octombrie din nou este menționat și tot în această localitate⁶².

54 Nicolae Stoicescu, *op. cit.*, p. 420-421 (tată — 1644-1675 și fiu 1655-1676).

55 CDM, Supliment I, 833, Gh. Ghibănescu, Surete și izvoade, vol. V, p. 47.

56 CDM, III, 2148.

57 N. Iorga, *op. cit.*, vol. XXII, p. 235-237.

58 CDM, III, 2454, 2461, IV, 217.

59 *Ibidem*, IV, 123, 129.

60 Teodor Bălan, *op. cit.*, vol. III, p. 68-69, 97, IV, p. 5.

61 *Ibidem*, vol. III, p. 112-113.

62 *Ibidem*, p. 97-98, IV, p. 5, 42; CDM, IV, 327; Gh. Ghibănescu, *Sunete și izvoade*, vol. XIII, Huși, 1923, p. 16, *ibidem*, vol. V, p. 47.

Ca frați ai lui Nacu menționăm pe *Cirstian*, citat așa la 15 noiembrie 1657⁶³, apoi pe *Dumitrașcu sau Durasco*, feciorul Isăcoii din Sănehău, care s-a pîrit la Vasile Vodă Lupu, la 25 februarie 1653⁶⁴. Peste 11 ani, la 29 ianuarie 1664, Durasco feciorul lui Isac din Sănehău și alții erau citați ca martori la o vînzare-cumpărare⁶⁵. La 15 noiembrie 1656 este menționat cu numele de Dumitrascu, iar peste 12 ani, la 6 mai 1669, i se zicea Durasco Isăcescu⁶⁶. O soră a acestora, *Nastasia*, la data de mai sus e consemnată ca jupîneasă lui Ștefan Rugină, vornic, mare șetrar. Fiul acestora, Pavel Rugină, ajunge mare dregător (1699—1710), apoi este închis de Nicolae Mavrocordat pentru banii „*năpăștilor*“, a fugit în Polonia și apoi la ruși, de unde s-a întors cu oștile acestora la 1711. Participă ca mare comis la lupta de la Stănilești. După aceasta pleacă cu Dimitrie Cantemir în Rusia. În Moldova îi rămîn mai multe datorii pentru care este judecat și fiind „*hain la muscali*“ i se confiscă averea, care în cele din urmă trece în stăpînirea nepoților săi⁶⁷. O altă fiică a Antimiei și a lui Isac a fost *Sofronia*, căsătorită cu Vasile Murguleț, vătaf, și menționați la 15 noiembrie 1657⁶⁸. Urmează apoi o altă fiică, *Grozava*, căsătorită cu Constantin Cucoranu, nu au avut copii, fapt ce a dus la multe judecăți pentru averea rămasă. La 1 aprilie 1680 Constantin Cucoranu era decedat, iar Grozava, printr-o scrisoare de învoială, conform și dorinței soțului împarte toate moșiile, băstina și cumpărătură. În secolul următor, la 31 august 1755, nepoții și strănepoții încă se judecau pentru unul din aceste sate⁶⁹.

Boier din clasa de mijloc, mic dregător, întreprinzător și dispunînd de o bună stare materială, Nacu Isăcescu cu jupîneasă Elena au avut șase copii.

Maria fusese căsătorită la 20 iulie 1710 cu Vasile Nacu⁷⁰.

Gavrilă sau Gavilaș Nacu, menționat așa la data de mai sus și la 23 iulie 1712, cînd își primea părți de moșii și țigani⁷¹.

Anghelușa, care la 24 iulie 1701 își zicea fata Nacului de Ilișești, sora lui Constantin, și care vindea două jirebii, partea ei din satul Ilișești, vornicului Ionașcu Isăcescu, cu 30 de lei.

Constantin, fratele Anghelușei, care la data de mai sus i se zicea „*fecior Nacului de Ilișești*“.

Catrina, a fost căsătorită cu Vasile Volcinschi, fost cămăraș de ocnă, menționați la 18 iulie 1710, cînd li se confirmau părți din moșia Anti-

63 CDM, III, 286.

64 *Ibidem*, 11.

65 *Ibidem*, 1033.

66 *Ibidem*, 286; Gh. Ghibănescu, *op. cit.*, vol. XIV, Huși, 1925, p. 25.

67 *Ibidem*, Nicolae Stoicescu, *op. cit.*, p. 435; M. Kogălniceanu, *Croniclele României*, t. II, p. 75, 76, 104; Pr. Ioan Antonovici, *Documente bîrlădene*, vol. III, Bîrlad, 1915, p. 326; Ștefan Ciobanu, *Dimitrie Cantemir, în Rusia*, în „*ARMSL*“, seria III, tom. II, mem. 5, 1924, p. 387 Teodor Bălan, *Familia Onciul*, p. 84-89.

68 CDM, III, 286.

69 *Ibidem*; Gh. Ghibănescu, *Ispisoace și zapise*, vol. IV-1, Iași, 1914, p. 40-43, Teodor Bălan, *op. cit.*

70 CDM, V, 951.

71 *Ibidem*, 950, 951, Teodor Bălan, *op. cit.*

lești. La 1723 din nou sint menționați. Fiul lor, Toader Volcinschi mazil, se judeca cu Nicolae Gafencu, la 31 august 1755, pentru moștenirile și datoriile părintești ⁷².

Neculai Isăcescu, fiul lui Nacul Isăcescu și al Elenei, nepotul lui Isac de Sinehău, zis și Isăcescu. Într-un document din 1691, își zice Neculai, nepotul lui Isăcescu, și depunea o mărturie pentru o vânzare-cumpărare a unor părți de moșie din satul Broșteni ⁷³. Era fratele lui Gavrilă sau Gavilaș, Nacu, al lui Constantin, al Mariei, Anghelușei și al Caterinei ⁷⁴. A fost căsătorit cu Merla sau Merlița, fata lui Gligoraș Stirca ⁷⁵ și trei dintre copii lor, Ionașcu Isăcescu, Gligorașcu Isăcescu și Vasile Isăcescu printr-un zapis din 25 august 1664, vindeau a patra parte din satul Trebujeni pe Ciuhur (țin. Iași și Hotin) lui Toader Jora, sulger ⁷⁶. Un document de mai târziu, din 28 iunie 1745, arată că Ionașcu Isăcescu medelnicer a mai avut ca frați pe Dumitrașcu, Andronic și surorile lor Maria și Damaschina. Dintre aceștia ne vom opri asupra lui Andronic Isăcescu.

Andronic Isăcescu, este menționat într-un document de mai târziu, din 28 iunie 1745 ⁷⁷. În orice caz e posibil să se fi născut pe la jumătatea secolului al XVII-lea. A decedat între anii 1711—1720 ⁷⁸. Nu-i cunoaștem numele soției, știm însă că mai înainte fusese căsătorită cu Ilie Burduja. Din această căsătorie cunoaștem pe Vasile Isăcescu, care la 28 iunie 1745 își zicea feciorul lui Ilie Burdujii. Peste 5 ani, la 11 oc-

72 Idem, *Documente bucovinene*, vol. III. p. 112-113; *Familia Onciuk*, p. 84-89.

73 CDM, IV, 1403.

74 La 20 iulie 1710 Gavrilăș Nacu, cu surorile lui Maria, căsătorită cu Vasile Nacu, și Catrina căsătorită cu Vasile Volcinschi își împărțeau moșiile din satul Antilești și ȧiganii, mărturia starostelui de Cernăuți Ioan Neculce spătarul (CDM, V, 950, 951); Anghelușă își zice fata Nacului sora lui Constantin feciorul Nacului de Ilișești, la 24 iulie 1701, cînd vindea două jirebii din satul Ilișești nepotului său Ionașcu Isăcescu (Teodor Bălan, *Documente bucovinene*, vol. III, p. 112-113); Neculai Isăcescu în 1691 fiind martor și zicea nepotului lui Isăcescu (CDM IV, 1403).

Ibidem, Supliment, I, 815. Pentru geneologia Stircea, vezi Gh. Ghibănescu, op. cit., p. 140; N. Iorga, *Studii și documente*, vol. XXI p. 272-274.

76 CDM, Supliment, I, 815, Gh. Ghibănescu, *Sunete și izvoade*, vol. XXV, Neamul Kogălnicenilor (schiță genealogică), Iași, 1933, p. CLX-CL XI.

77 La această dată (1745), un nepot a lui Ionașcu Isăcescu, Vasile Isăcescu, fost postelnic, feciorul lui Ilie Burduja, cu soția lui Maria mărturisesc că satul Plopeni de pe Jijia (țin. Dorohoi) s-a împărțit în cinci părți pe cinci frați: Ionașcu Isăcescu medelnicer și frații lui Dumitrașcu, Andronic și surorile lor Maria și Damaschina (N. Iorga, op. cit., p. 261). Este foarte interesant că peste 5 ani, în două documente, poruncă domnească din 14 septembrie și o cercetare, făcută de același dregător de mai sus (Aristarh mare spătar), la 11 octombrie 1750, îl numește pe același Vasile, fiul lui Andronic Isăcescu. Este de presupus că mama lui a fost căsătorită cu Ilie Burduja, el fiind fiul acestuia; apoi s-a recăsătorit cu Andronic Isăcescu, de unde fiul și-a luat numele acestuia (Arh. St. București Documente istorice CXL II/178, XVII/34).

78 Din cercetarea cauzei, făcută de Aristarh la 1 oct. 1750, rezultă că Andronic o decedat înainte de 6 august 1720, dată cînd decedează Ionașcu Isăcescu, fratele lui Andronic, și după plecarea lui Dimitrie Cantemir în Rusia la 1711 (Arh. St. București, Documente istorice XVII/34).

tombrie 1750, același mare dregător, Aristarh mare spătar cunoscător al familiei Isăcescu, îl numește pe același Vasile, fiul lui Andronic Isăcescul⁷⁹. Nicolae Isăcescu a avut deci șapte copii, trăia încă la 1691, a fost proprietar în satele Telebujeni, Plopeni și Dumeni. Puținele informații documentare de care dispunem, nu ni-l arată și cu vreo dregătorie, deși, sigur a avut.

Ionașcu Isăcescu este fiul lui Neculai Isăcescu și al Merlei născut, probabil în jurul anului 1665. Își are obîrsia în părțile bucovinene ca toți înaintașii săi, în Mihăilăuți. Herta, Sinehău, Ilișești, Plopeni și Dumeni. Spre sfîrșitul secolului îl găsim ca modest și apoi mare dregător⁸⁰, cînd minat de atribuțiile slujbei ajunge, probabil hotarnic, prin părțile Neamtului și Romanului. Se căsătorește cu Alexandra, fiica lui Tofan Sechel, înainte de 22 noiembrie 1698⁸¹, și prin aceasta se leagă și mai mult de meleagurile Moldovei centrale. Ca modest dregător este aproape neobservat, dar funcțiile în sfatul domnesc îl impun și îi crește puterea sub toate aspectele. Mostenind ocini, sotii Isăcescu încep și seria cumpărătorilor de părți și mosii din satele Bahna, Urzici și Tuțcani⁸². De asemenea, doritori de mult bine, înțeleg să se lege de trecutul și prezentul credinței și al bisericilor noastre, prin fapte care le dăinuiesc pomenirea pînă astăzi. Își îndreaptă atenția asupra vieții pustnicilor monahi care trăiau atît de greu. La singurătatea anahoreților de pe Runc (tin. Neamț), la greutățile și nevoile lor, vor fi reflectat ei despre, pentru ca spre sfîrșitul veacului al XVII-lea, să se decidă și să facă o biserică din piatră pentru schimnicii de aici⁸³. Biserica restaurată de mai multe ori există și astăzi, loc de închinare și petrecere al călugărilor, de la schitul Runc⁸⁴.

Ionașcu Isăcescu după cumpărăturile de moșii făcute în satele din apropiere, Bahna, Urzici și Tuțcani și ctitoria de pe Runc, începe să cumpere părți de moșie și în satul Drăgești din ținutul Roman pe Si-

79 N. Iorga, *op. cit.*; Arh. St. București, Documente istorice XVII/34.

80 Așa trebuie considerat, căci în ultimile decenii ale secolului al XVII-lea îl găsim ca martor la o vânzare-cumpărare făcută în Iași la 22 ianuarie 1686 (Gh. Ghibănescu, *Surete și izvoade*, vol. V, p. 48-49), apoi mic dregător, probabil hotarnic, căpitan (8 iulie 1693 — 11 aprilie 1699), mare șetrar (23 septembrie 1704 — 24 septembrie 1705), mare medelnicer (20 februarie 1708 — sept. f.z. 1716), mențiunile ulterioare îl arată ca fost mare medelnicer, pînă la 2 februarie 1719, căci la 6 august 1720 decedează.

81 CDM, IV, nr. 2047, V, nr. 1530, doc. din 31 martie 1718.

82 CDM, vol. IV, nr. 1456, 1605 (Bahna); 1502, 1612, 1809, (Urzici), 1797, 1871, 1992, 1994, vol. V, nr. 476, 599 (Tuțcani).

83 La 1 aprilie 1695 călugării de aici primeau o danie (C. A. Stoide, *Documente din ținutul Neamț — secolele XVI—XVIII*, în „Anuarul Liceului Petru Rareș” Piatra Neamț, anii 1936—40, 1942, doc. VI, p. 24-25), deci așezarea monahală de pe Runc există. Rezultatul acestui document în CDM, V, nr. 1699. Sîntem de părere că mult mai înainte de această dată a fost urzită așezarea monahală de aici.

84 Localitate componentă a orașului Buhuși.

ret⁸⁵. Aici din vechime exista un schit, menționat sub forma de „mănăstire” la 18 aprilie 1558⁸⁶. În deceniile următoare acesta este distrus, dar spre sfârșitul secolului următor se infiripă din nou la viață și trăire călugărească⁸⁷. După evenimentele din vara anului 1711 viața monahală și mica gospodărie a așezării au fost din nou răvășite, prădate și distruse. În aceste grele condiții, medelnicerul Ionașcu Isăcescu și cu soția dau schitului tot ce cumpărase, peste 200 de pământuri în valoare de peste 250 de lei și 6 galbeni, fiind considerați ctitori ai lăcașului și de aici⁸⁸.

Legat și de Țara de Sus, Ionașcu Isăcescu, după ce abia ispăvisese de făcut biserica schitului Drăgești din ținutul Roman, se și apucă de aceia din Ilișești Sucevei. În acest sat milenar, astăzi centru administrativ a comunei Ciprian Porumbescu, a trăit Nacul Isăcescul de Sinehău, bunicul lui Ionașcu Isăcescu. De pe acesta a moștenit în sat părți alese și nealese. La 24 iulie 1701 vornicul Ionașcu cumpără de la mătușa sa „*Angheleușa, fata Nacului de Ilișești doo jirebii cu vecini* (partea acesteia, din satul Ilișești țin. Suceava n.n.) *drept 30 lei*”⁸⁹. În anul 1711—1712 pe timpul marei foamete, cam în același timp cu refacerea bisericii de la Drăgești, Ionașcu Isăcescu fost mare medelnicer împreună cu soția cumpără cu 100 de lei o mare bucată de pământ de la Mănăstirea Moldovița⁹⁰. Pe această moșie, cumpărată, aceste două suflete pline de evlavie au început a zidi cu trudă și pe cheltuiala lor, o altă mare biserică, care va deveni și aceasta lăcaș mănăstiresc. La 20 iunie 1714 este sfințit noul așezământ⁹¹. În anii următori soții Isăcescu s-au îngrijit de buna gospodărie, de prosperitate și au dat celor trei ctitori tot ce au avut,

Dar cum zilele fiecărui muritor sînt limitate, Ionașcu Isăcescu subită moare la 6 august 1720. Este înmormintat în Mănăstirea Ilișești (azi monument istoric, com. Ciprian Porumbescu, jud. Suceava)⁹². Brusca dispariție a ctitorului a lăsat Mănăstirea Ilișești fără un testament, cum de fapt s-ar fi cuvenit. Dar, aceasta, stăpînind de mai mulți ani moșii și sate, la 14 mai 1727 domnul Moldovei Grigore Ghica printr-o carte domnească confirmă acestei mănăstiri satele dăruite ei de către ctitori: trei sferturi din satul Ilișești, satul Săsciori (sat înglobat în satul Ilișești), satul Bălăceana (sat dispărut pe teritoriul com. Ciprian Porumbescu), jumătate din satul Iacobești (azi com. Grănicești, jud. Suceava),

85 La 8 septembrie 1692 cumpără o parte de ocină de la răzeșul Ion Musteață, nepotul lui Vicol (Arh. St. Piatra Neamț, Fond Drăgești, Condică de documente și scrisori, nr. 44).

86 *DIR*, A, XVI, II, 108.

87 La 14 iunie 1697, preotul Vîrlan Gafencu primea ca danie fostul loc al mănăstirii, cu rugămintea de a face alta. Bănuim că aceasta a fost făcută din lemn, deoarece la 8 noiembrie este menționată ca atare (*CDM*, IV, 1926, Ion Ionescu de la Brad, *Agricultura română de la Brad*, în *Opere agricole*, vol. I, Edit. Academia R.S.R., 1968, p. 505).

88 *CDM*, V, 1132, 1149.

89 Teodor Bălan, *Documente bucovinene*, vol. III, p. 112-113.

90 *Ibidem*, p. 173-174, doc. din 21 iunie — 1 iulie 1714.

91 *Ibidem*.

92 *Ibidem*, vol. VI, p. 112.

un sfert din satul Părhăuți (com. Todirești, jud. Suceava) și un sfert din satul Orășeni (com. Ciutești, jud. Botoșani)⁹³.

Ionașcu Isăcescu, boier din clasa de mijloc, ajunge și el ca înaintașii săi mic dregător, aleargă din loc în loc, face hotărnicii, împăcăciuni, ca martor, căci numai așa își putea spori averea și mări prestigiul, ca să răzbată apoi în înalte dregătorii și în sfârșit în tagma marii boierimi. Ca mare medelnicier este cunoscut de Dimitrie Cantemir, care îi știa și înaintașii, învățatul Dom îi trece pe Isăcești printre neamurile vechii boierimi din Moldova⁹⁴. Împreună cu Alexandra ctitoresc trei monumente istorice moldovenești. Buni creștini și mari filantropi se apleacă asupra ușurării vieții anahoreților de pe Runc, de la Drăgești și urzesc o nouă mănăstire și la Iliești.

După cit se pare Ionașcu Isăcescu și Alexandra au avut următorii copii : Vasile, Gheorghe, Safta, Maria și Grigore.

Vasile Isăcescu este menționat la 14 septembrie 1750, ca frate cu Gheorghe Isăcescu și văr cu Vasile Isăcescu, feciorul lui Andronic Isăcescu⁹⁵. Peste câteva săptămîni, la 11 octombrie, Vasile Isăcescu și Gheorghe Isăcescu erau numiți nepoții Isăcescului⁹⁶, adică a lui Neculai Isăcescu, deci erau feciorii lui Ionașcu Isăcescu. De pe bunicul matern, Tofan Sechel, și după tatăl și mama lui, Ionașcu și Alexandra, aveau părți de moșie în satul Hărmănești (țin. Neamț). Din documentele aduse în discuție mai sus rezultă că în vara anului 1750 Vasile Isăcescu, feciorul lui Andronic, i-a reclamat pe verii lui, Vasile, Gheorghe și Safta, că îi sînt datori cu costul a „șesă epi cu prăsila lor“, pentru care pretinde o parte de moșie din satul Hărmănești. Aristarh, mare spătar, primește poruncă să cerceteze cauza. La 11 octombrie 1750 el face un raport al cercetării sale către Domn, constatînd că cele 6 iepe au fost date de Ionașcu Isăcescu, fratelui său, lui Andronic Isăcescu. După decesul acestuia, Ionașcu Isăcescu trimite pe cei doi feciori, Vasile și Gheorghe, care au luat iepele și le-au dat mănăstirii Bălișăști⁹⁷. Nu mai cunoaștem hotărîrea Divanului din Iași, probabil că nu i s-a dat dreptate lui Vasile Isăcescu, fiul lui Andronic. Peste doi ani, 23 august 1752, Vasile Isăcescu vinduse părți din moșia Hărmănești și Broșteni lui Constantin Cogălniceanu⁹⁸.

93 *Ibidem*, vol. IV, p. 132-135, vezi și vol. VI, p. 110, doc. din 24 dec. 1781.

94 Dimitrie Cantemir, *Descrierea Moldovei*, Edit. Academiei, R.S.R., București, 1973, p. 283.

95 Arh. St. București, Documente istorice CXLII/178.

96 *Ibidem*, XVII/34.

97 *Ibidem*.

98 *Ibidem*, CCLXV/129. Ar fi posibil ca acest Vasile Isăcescu să fie tocmai acel preot „Vasilie Isăcescul“, care scotea la 4 decembrie 1744, un document de pe limba slavonă, în legătură cu o poiană din hotarul satului Ardeoani și jumătate din apa Tazlăului (Dir. XVI, II, 97). Același cu preotul „Vasilie“, care tăia măcea un suret din slavonie, în legătură cu satul Gherăiești, la 9 aprilie 1750 (DRH, I, 263). Și același cu „popa Vasile“ „Isăcescu“, care la 1774 era cătagrăfiat ca preot în orașul Bacău (*Moldova în epoca feudalismului*, vol. VII, parte II-a Edit. Știința, Chișinău, 1975, p. 300, nr. 16).

Gheorghe Isăcescu, feciorul lui Ionașcu Isăcescu și al Alexandrei, frate cu Vasile și menționat împreună cu acesta la 14 septembrie 1750. Dinspre tată era nepot lui Nicolae Isăcescu, dinspre mamă lui Tofan Sechel. Avea părți de ocine și dedine în satele Hărmănești, Țuțcani, Broșteni. Din jalba-reclamație, către Divanul din Iași din 14 septembrie 1750, făcută de vărul său Vasile Isăcescu rezultă că Gheorghe Isăcescu a fost plecat „cu Muscalii“, cu Dimitrie Cantemir în Rusia la 1711. Că partea lui de moșie din Hărmănești o stăpinea Safta medelnicroaia, sora lui, în afara zestrei ei ⁹⁹. Pe Gheorghe Isăcescu nu-l mai găsim menționat în alte situații. E posibil să fi rămas în Rusia, printre cele 4000 de suflete care au plecat cu Dimitrie Cantemir. Aici în pribegie alături de marii boieri, Ion Neculce, Savin banul se aflau și o serie de mici dregători și căpitani, printre aceștia aflându-se și ruda sa mai îndepărtată Pavel Rugină.

Safta, sora celor doi Isăcești, Vasile și Gheorghe, și vară lui Vasile Isăcescu, feciorul lui Andronic, a fost căsătorită cu Mihalachi medelnicer. Este menționată la 14 septembrie 1750, când era reclamată Divanului că nu vrea să-î dea lui Vasile Isăcescu partea de moșie și scrisorile respective din satul Hărmănești, partea fratelui ei Gheorghe, care s-a dus cu *Muscalii* ¹⁰⁰. Peste câteva săptămîni, la 11 octombrie în raportul — cercetare către Divan se face precizarea că soțul Saftii medelnicereasa Țoscăneasca, Mihalachi medelnicer, era răposat ¹⁰¹. Peste 7 ani, la 27 iulie 1757, Safta, soția răposatului Mihalachi jignicer, avea o judecată cu călugării de la mănăstirea Ilișești pentru satul Orășeni (țin. Hîrlău) ¹⁰². Peste 8 ani, la 26 mai 1765, Safta Isăceasca dădea niște delnițe de fin din hotarul satului Popești (țin. Neamț) mănăstirii Drăgești (țin. Roman) ¹⁰³, dovadă evidentă a legăturii ei cu ctitoria de aici, a tatălui ei.

Maria Isăcescu, postelniceasa, a fost fiica lui Ionașcu Isăcescu și a Alexandrei, și sora acestor Isăcești. Este menționată de Gh. Chibănescu ¹⁰⁴.

Gligore Isăcescu, paharnic, fiul lui Ionașcu și Alexandru și fratele Isăceștilor menționați mai sus ¹⁰⁵. Născut în a doua jumătate a secolului al XVII-lea, boiernaș în satul Saucenița (țin. Hîrlău, apoi Botoșani), a fost căsătorit cu Maria fiica lui Gorovei și a Catrinei sau Catincăi Gherghel ¹⁰⁶. Au avut trei copii, Păraschiva, Alexandru și Toader.

După acești Isăcești, fiii lui Ionașcu și ai Alexandrei Isăcescu, vom zăbovi și asupra unui alt Vasile Isăcescu, văr cu cei expuși mai sus.

Vasile Isăcescu, feciorul lui Ilie Burduja, dar care își zice și feciorul lui Andronic Isăcescu, era nepotul lui Neculai Isăcescu. Este menționat

99 Arh. St. București, Documente istorice CXLII/178, XVII/34.

100 *Ibidem*, CXLII/178.

101 *Ibidem*, XVII/34.

102 *Ibidem*, CXLII/194.

103 *Ibidem*, LXIV/86.

104 Gh. Ghibănescu, *Sunete și izvoade, Neamul Kogălnicenilor* (schiță genealogică, vol. XXV, Iași, 1933, p. CLX-CLXI.

105 *Ibidem*.

106 Gh. Ghibănescu, *op. cit.* vol. XIV, Huși, 1925, p. XLVII-XLVIII, p. 53-63.

la 28 iunie 1745, când vindea părți din satul Plopeni (țin. Dorohoi), care era al Isăceștilor. Aici Vasile Isăcescu este „*biv postelnic, feciorul lui Ilie Burduji, nepotul lui Ionașcu Isăcescu*“, și împreună cu soția lui Maria vindeau părțile din satul sus menționat, lui Aristarh mare spătar¹⁰⁷. Peste cinci ani, la 11 octombrie 1750, același mare dregător primind poruncă de la domnul Moldovei Constantin Racoviță, în raportul — ceretare pe care îl trimite Divanului, cunoscător deci al Isăceștilor, îl numește pe „*Vasăli Isăcescul ficiorul lui Andronic Isăcescul*“¹⁰⁸. Deci mama lui a fost mai întâi soția lui Ilie Burduja, cu care l-a avut pe Vasile, apoi recăsătorindu-se cu Andronic Isăcescu, feciorul își zice acum „*Vasile Isăcescu*“ Nu trebuie confundat cu vărul său, Vasile Isăcescu, feciorul lui Ionașcu Isăcescu, amindoi nepoți lui Neculai Isăcescu. Ca boier al țării, ca mic dregător, postelnic, semnează actul de desființare a vecinei din Moldova din 1 iunie 1749, document dat de Constantin Mavrocordat și aprobat de Adunarea țării¹⁰⁹.

Revenim asupra descendenților lui Gligore Isăcescu și ai Mariei.

Paraschiva, era deci fiica lui Gligore Isăcescu¹¹⁰ și a Mariei, fiica Catrinei Gorovei. A fost căsătorită cu Ioniță Arbure, șătrar¹¹¹. În satul lor de baștină Saucenița aveau în jurul anilor 1772—1774 o mare gospodărie boierească. De asemenea, prin vistieria Moldovei avea șase scutelnici, printre aceștia figurînd și Neculai, morar¹¹². Fiica lor s-a numit Zoița Arbure, căsătorită cu Dimitrie, de unde și mențiunea în unele documente de „*Zoița Dimitrioae*“¹¹³. Aceștia la rîndul lor au doi fii, pe Arhire Arbure, căsătorit cu Ruxanda Bantăș, și Constantin Dumitrie Ar-

107 N. Iorga, *Studii și documente*, vol. XXI, p. 261. Nu știm cine a fost Ilie Burduja. Sîntem de părere că între acesta și un Burduje Vasile, menționat la 13 decembrie 1672, ca martor din zona satelor Hilipești (țin. Neamț) și Bătrînești (țin. Roman) (CDM, III, 2204), este o legătură de rudenie, deoarece și Vasile Isăcescu la 23 august 1752, deci după 73 de ani, vindea părți din moșia Hărmănești și Broșteni din aceeași zonă (Arh. St. București, Documente istorice, CCLXV/129).

108 *Ibidem*, CXLII/178, XVII/34. Pentru Andronic Isăcescu vezi mai sus.

109 Vasile Mihordea, Ioana Constantinescu, Corneliu Istrati, *Documente privind relațiile agrare în veacul al XVIII-lea*, vol. II, Moldova, Edit. Academia R.S.R., 1969, p. 289.

110 Gh. Ghibănescu, *op. cit.*, p. CLXI.

111 Zoița, la 3 octombrie, 1790, își zicea *fiica șătrarului Arbure* (Arh. St. București, Documente istorice CCLXVIII/169), ori *șătrar*, în satul Saucenița la 1772—1774, *era Ioniță Arbure (Moldova în epoca feudalismului*, vol. VII, partea I-a, Edit. „Știință“, „Chișinău“, 1975, p. 60, partea II-a, p. 190. Că Ioniță șătrar a fost căsătorit cu Paraschiva, rezultă dintr-un zapis din 26 septembrie 1790 în care Căsandra, fiica lui Toader Isăcescu, îi zicea Zoiței Arbure vară (Arh. St. București, Documente istorice, CCLXVIII/168), deci părinții lor erau frați și Paraschiva cu Ioniță Arbure părinții Zoiței.

112 *Moldova în epoca feudalismului*, vol. cit., părțile citate paginile citate (Alexandru Gangur, Lupul, fiul ungureanului, Simion Cîrlig, Vasile Codrean, Simion, fiul lui Timofti, rus).

113 Arh. St. București, Documente istorice, CCLXVIII/169 (3 octombrie 1790), *ibidem* 210 (31 iulie 1794), *ibidem*, CXXXV/10 (3 august 1794), Gh. Ghibănescu, *op. cit.*, p. 225, 232.

bure spătar ¹¹⁴. Neînțelegerile de moștenire și proprietate îi duc la procese cu rudele lor descendente din Alexandru și Toader Isăcescu.

Alexandru Isăcescu, a fost fiul lui Gligore Isăcescu, paharnic, și al Mariei, fata Catrinei Gherghel, căsătorită cu Gorovei ¹¹⁵. S-a născut în jurul anului 1725, probabil în satul lor de baștină Saucenița (azi sat com. Văculești, jud. Botoșani), nu departe de Dorohoi. Îl surprindem documentar la 22 martie 1753, cînd primea ca danie de la moșul său, Ion Gherghel, a treia parte din satul Șendriceni, de pe apa Buhoiului (în Hîrlău), tot acum el mai cumpără și alte părți din acest sat ¹¹⁶. Nu este primit de obștea satească, ca copărtaș, și de aici se poartă în anii următori o serie de procese la Divan. Ridică și el în dregătorii, așa de pildă în 1759 îl găsim medelnicer ¹¹⁷, apoi între anii 1765—1774 mare vomeș, iar în cele din urmă pitar ¹¹⁸. Avea în satul Saucenița o mare gospodărie cu zece scutelnici, printre aceștia aflîndu-se, Grigori, butnar, Velișcu, olar, Calfa, dulgher, Gheorghe Chiper, chelar, Vasile, rus, velnicr, Gheorghe, vizitiu ș.a. ¹¹⁹. Nu cunoaștem cu cine a fost căsătorit. Documentar putem consemna că a avut următorii copii, o fiică căsătorită cu Tănăsă Cuciureanu, o altă fiică căsătorită cu Mihai Mirza, ambii în luna septembrie 1790, erau numiți ginerii vameșului Alexandrescu Isăcescu și se judecau pentru părți din moșia Răpicieni (în Dorohoi) ¹²⁰. La 6 mai 1808, Alexandru Isăcescu era decedat și avea părți în moșia Saucenița. Alături de cele două fiice, documentele îl menționează și pe Ștefanache Isăcescu.

Ștefanache Isăcescu, numit uneori și Ștefan Isăcescu, a fost fiul lui Alexandru Isăcescu ¹²¹, fratele celor două surori și cumnat cu Tănăsă Cuciureanu și Mihai Mirza. Ștefanache Isăcescu la 3 octombrie 1790 se judeca cu vara sa, Zoița Arbure pentru părți din moșia Saucenița, într-un alt document din 16 octombrie, aflăm că avea a patra parte din această moșie ¹²².

Toader Isăcescu, a fost fiul lui Gligore Isăcescu, paharnic, și al Mariei, frate cu Alexandru și Paraschiva ¹²³. Născut, crescut la casa părintească din Saucenița, îl surprindem documentar la 12 mai 1745, cînd deja era cu rangul de medelnicer și avea părți din moșia satului ¹²⁴. Și în anii următori îl găsim tot medelnicer pînă în 1 mai 1765, cînd este

114 *Ibidem*, Arh. St. București, Documente istorice, CCLXVIII/210 (3 iulie 1794).

115 Gh. Ghibănescu, *op. cit.*, vol. XIV, p. 53, 58, Ion Gherghel declara la 22 martie 1753, că Alexandru Isăcescu îi este nepot, „fiul varăme Marii, fata mătășii Catrinii Gorovei”

116 Arh. St. București, Documente istorice, CLXIX/3.

117 *Ibidem*, CCLXVIII/169, 170.

118 *Ibidem*.

119 Gh. Ghibănescu, *op. cit.*; Neamul Kogălnicenilor (schită genealogică), vol. XXV, p. CLXI.

120 Arh. St. București, Documente istorice CCLXVIII/44, 45, 46.

121 *Ibidem*, CCCXXVI/4-i; CCLXVIII/61, 68, 72, 74, 75.

122 *Ibidem*, 164, 165.

123 *Ibidem*, CCVI/20.

124 *Ibidem*, CCLXVIII/80.

consemnat ca sătrar¹²⁵. În această dregătorie îl surprindem până la 21 aprilie 1790¹²⁶. Nu este lipsit de importanță să subliniem că îl întâlnim la 22 septembrie 1770 și ca hotarnic¹²⁷. Dregătoriile și funcțiile sociale pe care le-a avut i-au permis să-și sporească substanțial averea. Împreună cu fratele lui Alexandru, Toader Isăcescu, biv vel șetrar, în toamna anului 1767, cumpără părți din moșia și satul Avrămești¹²⁸. Avea a patra parte din satul Răpicieni de pe apa Volovățului și pe Prut¹²⁹. De pe Isăcești avea părți și el în moșia și satul Plopeni și Dumeni¹³⁰. Case boierești cu multe acarete și cele necesare avea în satul Săucenița. În 1772—1774 șetrarul Toader Isăcescu avea în acest sat 6 oameri scuțiți, printre aceștia figurează Neculai, vier, Ion, vier, Vasile, călăraș, Agapie, croitor ș.a.¹³¹. Desigur, acestora li se mai adăugau și alți oameni ai casei, vizitii, bucătari, fierari, teslori ș.a. A fost căsătorit cu o fiică a lui Vasile Kogălniceanu, mare căpitan¹³². În primăvara anului 1790 era decedat, căci copii lui împărțeau averea rămasă la 1 aprilie a acestui an¹³³. Aceștia erau, Casandra, Ștefan și Constantin.

Pe orizontala cronologică a studiului nostru am întâlnit cițiva Isăcești pe care îi menționăm în cele ce urmează, neavînd legături evidente cu aceștia.

Iordache Isăcescu, la 11 iulie 1781, a făcut hotărnicia moșiei Herța, a fost sătrar¹³⁴, atît cunoaștem despre acest Isăcescu.

Mihai Isăcescu, la 3 august 1794 era decedat și familia răposatului se afla într-o judecată pentru o sumă de bani. De asemenea, la 4 aprilie 1798, îl găsim din nou menționat¹³⁵. Bănuim să fi fost fratele Zoitei Arbure, fiul lui Ioniță Arbure și al Paraschivei, deoarece Zoita e chezașă pentru acei bani.

În cele ce urmează vom urmări pe descendenții lui Toader Isăcescu.

Casandra a fost fiica lui Toader Isăcescu¹³⁶, și sora lui Ștefan Isăcescu și a lui Constantin Isăcescu. Dintr-un zăpis din 26 septembrie 1790 rezultă că Zoita Arbure, zis și Zoita Dumitroaie, era vară cu Casandra, deci Toader Isăcescu și cu Paraschiva, mama Zoitei, erau frați. A fost căsătorită cu Ianacache Codrescu¹³⁷. Dintr-o scrisoare a Divanului Moldovei aflăm că la 3 august 1794, Ianacache Codrescu era stolnic, că era

125 *Ibidem*, CLXIX/6.

126 *Ibidem* CXCI/153.

127 *Moldova în epoca feudalismului*, vol. VII, partea I-a, p. 60, partea II-a p. 189.

128 Gh. Ghibănescu, *op. cit.*, p. CLXI.

129 Arh. St. București, Documente istorice CCLXVIII/164, 165.

130 *Ibidem*, CXCV/119.

131 *Ibidem*, CCLXIII/123, 135.

132 *Ibidem*, CCCXXVII/33, (doc. din 1804, clironomii Casandrei, fiica lui Toader Isăcescu, sătrar, pentru moșia Vicoleni).

133 *Ibidem*, CCLXVIII/168.

134 *Ibidem*, CXXXV/10.

135 Gh. Ghibănescu, *op. cit.*, vol. XII, p. 52.

136 Arh. St. București, Documente istorice, CCLXVIII/168.

137 Gh. Ghibănescu, *op. cit.*, vol. XXV, p. 119.

cumnat cu Ștefan Isăcescu, fratele Casandrei, soția lui ¹³⁸, copii lui Toader Isăcescu. Peste 2 ani la 1796, Ianachi Codrescu, stolnic, participa ca hotarnic la delimitarea băștinei soției sale, Saucenița ¹³⁹. La 26 septembrie 1790, este menționat ca pitar ¹⁴⁰.

Constantin Isăcescu a fost fiul lui Toader Isăcescu și fratele lui Ștefan Isăcescu ¹⁴¹ și al Casandrei, menționat la 12 iulie 1808.

Ștefan Isăcescu a fost fiul lui Toader Isăcescu, frate cu Constantin Isăcescu ¹⁴², și cu Casandra, căsătorită cu Ianacache Codrescu. Bănuim că acest Ștefan Isăcescu ¹⁴³ a fost bunicul lui Ion Ionescu. Nu trebuie confundat cu Ștefanache Isăcescu sau Ștefan Isăcescu, fiul lui Alexandru Isăcescu și cumnat cu Tănăsă Cuciureanu și Mihai Mîrza ¹⁴⁴. Ștefan Isăcescu, după datele de care dispunem, ar fi fost căsătorit cu Safta Isăcescu, o răzeșă, care la 26 mai 1765 dădea Schitului Drăgești 4 delnițe de moșie din satul Popești (țin. Neamț) ¹⁴⁵. Altă legătură logică între aceasta și Isăcescu, între aceasta și Schitul Drăgești nu există. Este o dovadă în plus de perpetuarea memoriei ctitorului la urmași și rude. O catagrafie a populației din orașul Roman de la 1774 înregistra printre alți preoți și pe popa Ștefan și Toader ¹⁴⁶. Primul este preotul Ștefan Isăcescu, care slujea la biserica Sf. Neculai, iar al doilea preotul Toader Cima, care slujea la biserica Sf. Gheorghe din Roman. Aceștia au fost cuscri și bunicii Ioneștilor de la Brad, și mama lor se numea Safta și era fata preotului Toader Cima ¹⁴⁷.

Preotul Ștefan Isăcescu, bunicul după tată a Ioneștilor de la Brad, cu contribuția enoriașilor romașcani au construit din piatră și cărămidă între anii 1747—1770 biserica Sf. Nicolae din Roman ¹⁴⁸. Ca preot slujitor al altarului îl găsim și în jurul anului 1774. A locuit în cartierul Mohoreni din Roman, unde se află și azi biserica Sf. Neculai. A cum-

138 *Ibidem*.

139 Nu sîntem siguri, deoarece un Ștefan Isăcescu este menționat la 20 septembrie 1807 ca șetrar și avea părți în satul Stărceni de pe Răut (Gh. Ghibănescu, Ispisoace și Zapise, vol. VI/I, Iași, 1931, p. 107).

140 Vezi mai sus p. ?

141 Arh. St. București, Documente istorice LXIV/86; satul Popești, azi dispărut, a fost pe teritoriul com. Filipești, aproape de calea ferată, unde localnicii denumesc locul „la Popești”.

142 *Moldova în epoca feudalismului*, vol. VII/II, Edit. Știința, «Chișinău», 1975, p. 283, col. I, nr. 3, 7.

143 Ion Ionescu de la Brad, *Viața mea de mine însumi*, în *Opere agricole*, vol. I, Edit. Academia R.S.R., p. 622, idem, *Agricultura română de la Brad*, în același vol. p. 511. Nu este exclus ca și bunica să se fi numit Safta, era probabil de fel din satul dispărut Popești, mama sigur se numea Safta.

144 Ion Ionescu de la Brad, *op. cit.*, în vol. cit. p. 511; Nicolae Stoicescu, *Repertoriul bibliografic al localităților și monumentelor medievale din Moldova*, București, 1974, p. 725.

145 Scrisoarea lui Nicolae Ionescu către fiul său Eugen, din joi 28 decembrie 1893, aflată în posesia nepoatei acestuia din urmă, doamna Franca Rallet din București, Anexe, 1.

146 Vezi, n. 143.

147 Vezi, n. 144.

148 Ion Ionescu de la Brad, *op. cit.*

părat, probabil, sau a moștenit de la părinți, casa de lângă biserică, unde și-a crescut copii, Ion, Ileana și o altă fată ¹⁴⁹.

Ion Isăcescu a fost fiul lui Ștefan Isăcescu ¹⁵⁰ și al Saftai Isăcescu, după opinia noastră. S-a născut, probabil după anul 1760, în casa părintească din orașul Roman în mahalaua Mohoreni, în care se afla și biserica Sf. Neculai. Ca fiu de preot ctitor de biserică, Ion Isăcescu, probabil cu o bună stare materială și îndemnat de părinți, împreună cu enoriașii parohiei au zidit în anul 1810 clopotnița bisericii Sf. Neculai ¹⁵¹. Cum în acea vreme oamenii erau utilitariști și Ion îmbrățișează meșteșugul cojocăriei și apoi a blănăriei, lucrind cu blănarul Kirilă. A fost căsătorit cu Safta, fiica preotului Toader Cima, de la biserica Sf. Gheorghe din Roman ¹⁵². Părăsește meșteșugul de blănar, devenind diacon, preot-ikonon, protopop și nacialnic al Schitului Brad, veche ctitorie a Isăceștilor. Au avut doi copii, Ion și Nicolae. În anul 1834, în urma unor neînțelegeri cu episcopul Meletie, este dat afară de la schitul Brad. Peste câțiva ani, la 9 martie 1837 decedează, fiind înmormintat la biserica Trei Ierarhi din Iași. Safta Isăcescu, neavind cu ce achita integral datoriile, a început să vândă toate lucrurile de preț din casă, chiar și pe aceasta. Vânzarea casei s-a făcut pentru datoria de 4013 lei, înainte de 15 iunie 1839, prin Judecătoria ținutului Roman ¹⁵³. Sărăcită și fără casă a trebuit să locuiască, probabil tot în orașul Roman, dar pe ușile altora. Era, cum spune Ion „săracă, dar curată, hrănindu-se cu furca și crescându-ne și pe noi (Ion și Nicolae“ pr.n.). În cele din urmă e posibil să se fi mutat la Iași, unde se aflau și cei doi feciori și unde a decedat la 6 iunie 1859, fiind înmormintată tot la Trei Ierarhi. Rămășițele pămîntești ale părinților au fost aduse, de fii recunoscători, la 24 iunie 1882 în străbuna moștenire de la Brad ¹⁵⁴.

Ileana Isăcescu este fiica lui Ștefan Isăcescu și sora lui Ion Isăcescu. A fost căsătorită, după cît se pare, cu Grigorie Costache, tatăl mitropolitul Veniamin Costache, apoi cu Copăceanu. Cu primul soț a avut un copil care a murit de mic, cu al doilea a avut încă doi, o fată Anica și un băiat, Costache sau Constanțel, ambii veri buni celor doi Ionești, Ion și Neculai ¹⁵⁵.

149 „Foaie satească a Principatului Moldovei“, an. I, nr. 16, din 16 iulie 1839, Iași, p. 81, col. 1 și 2.

150 Ion Ionescu de la Brad, *op. cit.*, p. 503 ; idem, *Viața mea de mine însumi*, în vol. cit. p. 631.

151 Vezi, n. 146.

152 *Ibidem*.

153 Ion Ionescu de la Brad, *op. cit.*, p. 622 ; idem, *Agricultura română de la Brad*, în vol. cit. p. 511.

154 Idem, *Viața mea de mine însumi*, în vol. cit. p. 622 ; Ion Măzăreanu, *Date noi privind casa în care s-a născut Ion Ionescu de la Brad*, în „Carpica“, vol. XVII, 1985, p. 227-229 ; Amilcar Vasiliu, *Ion Ionescu de la Brad*, Edit. Agro-silvică, București, 1967, p. 18 și n. 1.

155 Idem, *Informare sumară și solicitare*, în manuscris, aprilie 1984, Stațiunea de cercetări agrozootehnice Secuieni — Neamț, p. 5, „am conchis sigur că el a plecat din proprie inițiativă din Transilvania în Turcia (nu a fost extrădat cum s-a scris de biografi)“.

Încă o fată Isăcescu, era fiica lui Ștefan Isăcescu și sora lui Ion și a Ilenei. Aceasta s-a căsătorit cu un oarecare Mavrichi. Fiul acestora, tot un Mavrichi, al cărui nume nu i-l cunoaștem, era proprietarul casei lui Ion Isăcescu și a Saftei din orașul Roman, unde s-a născut Ion Ionescu de la Brad, și care a fost vindută în anul 1839, fiind cumpărată de sora lui Isăcescu și soțul ei Mavrichi. Iată ce scria Nicolae Ionescu, fiului său Eugen, la 28 decembrie 1893 „*mie-mi pare bine că Mavriki este astăzi proprietarul casei părințești de la Sf. Neculai*“¹⁵⁶. Rezultă din documentul citat că această Isăceașcă încă trăia, după opinia noastră la 1864, când nepotul acesteia Eugen Ionescu putea să țină minte și opiniei să fi fost de 3, 4 ani deci 1863 sau 1864.

Ion Ionescu de la Brad, a fost fiul iconomului Ion Isăcescu și al Saftei (Elisabeta), născută Toader Cima, preot la biserica Sf. Gheorghe din Roman¹⁵⁷. Ion s-a născut la 24 iunie 1818 în casa părinților săi de pe strada care îi poartă numele din anul 1968, nr. 8 din orașul Roman. La vârsta de 7 ani este dat la școala domnească din Roman, de la Biserica Albă. Aici, dascălul Verescu, care îi predă limba română, l-a „*botezat*“ Ionescu¹⁵⁸, adică fiul lui Ion și astfel pronumele Ion a devenit nume patronimic. Așa i-a rămas numele, lui și fratelui său Nicolae.

În casa părintească a văzut și a simțit din plin greutățile vieții, a căpătat și a păstrat un cult deosebit față de înaintașii săi, față de oamenii satelor, de munca cimpenească a acestora. Ajunge să învețe la Iași, în Franța și apoi a învățat toată viața. Nu a încetat, însă, de a învăța și pe alții prin tot ce a scris și a făcut.

Ion Ionescu de la Brad se ancorează prin întreaga sa activitate ca o figură reprezentativă a generației sale, participând activ la marele eveniment ale secolului trecut 1848, 1859, 1864. Prin gând și faptă se încadrează în istoria modernă a României, și luptă cu dârzenie împotriva vechiului regim retrograd și feudal.

Autorii care s-au ocupat de viața și opera lui au analizat cu precădere aspecte ale activității în domeniul științelor agricole, a economiei rurale și social-politice.

După cât ne este cunoscut nimeni nu s-a ocupat de restituirea genealogică a marelui titan a atîtor realizări, Ion Ionescu de la Brad, și nici a fratelui său Nicolae Ionescu.

Sîntem de părere că Ion Ionescu de la Brad a plecat din proprie inițiativă din Transilvania în Turcia¹⁵⁹, aducînd enorme servicii cauzei pentru care lupta, independența și prosperitatea poporului român. În

¹⁵⁶ Ion Ionescu de la Brad, *Viața mea de mine însumi*, în vol. cit. p. 626 ; Amilcar Vasiliu, op. cit., p. 73.

¹⁵⁷ *Moldova în epoca feudalismului*, vol. cit., partea cit. p. 274.

¹⁵⁸ Ion Ionescu de la Brad, *Agricultura română de la Brad*, în vol. cit., p. 555.

¹⁵⁹ Este cazul să facem precizarea că tot pe hotarul satului Drăgești, în anii 1773—1774, frații Gavril și Ursu Burchi, au făcut din lemn de stejar o biserică cu prăznuirea Sf. Voievozi, care, restaurată există și azi, fiind monument istoric. Aici se așează cîteva călugări singuratici, încît se formează și aici un schit, Schitul Drăgeștii de Sus. De fapt acesta și satul sînt așezate geografic mai jos față de Schitul Drăgeștii de Jos, care se află mult mai sus, pe stîncă de la Brad.

Turcia, în localitatea Pyrgetos (în Tesalia) Ion Ionescu în anul 1855 s-a căsătorit „*luind o fată a cărei mamă 'era greacă și tata neamț de la Stuttgart' La Stuttgart*“ ea a crescut și a învățat carte. După venirea soților Ionescu în țară în anul 1857, soția îl părește „*dându-se în dragoste cu un altul*“¹⁶⁰. El nu s-a mai recăsătorit și nici urmași direcți nu a avut. A trăit tot restul vieții singur, „iubind țăranul, pământul și patria lui. Din anul 1869 cînd a devenit și proprietarul băstinei și ocinei străbune și-a adăugat la nume și acest renume „*de la Brad*“.

Brad este un mic cătun format prin roirea caselor din localitatea Drăgești (țin. Roman), pe locurile comisului Ion Movilă pe la jumătatea secolului al XVIII-lea. •

Recensămîntul populației Moldovei din anul 1774, catagrafiază acest cătun sub numele de „*Liudi comisului Ion Movilă*“, cu 7 case, din care 3 erau birnice (Ion cioban, Toader argat și Irimia) și 4 locuite de țigani¹⁶¹. Satul s-a numit Brad de la brad care încă mai exista în anul 1871, căci însăși Ion Ionescu face sublinierea că vizitatorul acestor locuri cum vine „*despre Călinești, vede de departe o stîncă pe malul Siretului, avînd în vîrfurile ei un brad secular, o bisericuță, un rînd de odăi de o parte și un rînd de alta*“¹⁶². Bătrînul brad, simbol al vigurozității și dăinuirii seculare, care încă mai exista în a doua jumătate a acestui secol, a fost nasul de botez al modestului sat, Brad din ținutul Roman, de pe partea stîngă a Siretului. E posibil în trecut să fi existat mai mulți confrăți, brazi, pentru ca în cele din urmă să rămînă numai acesta, motiv pentru care satul s-a numit Brad și nu Brazi, cu număr de plural.

În decursul unui secol și jumătate în jurul Schitului Drăgestii de Jos¹⁶³ se formează o mare proprietate subordonată Episcopiei Roman, cunoscută întîi așa. apoi ca a Schitului Brad. Prin legea secularizării averilor mănăstirești din anul 1863. Schitul Brad pierde dreptul de a mai avea proprietăți, iar lăcașul devine biserică de mir și totodată „*amoesieru*“¹⁶⁴. Legea rurală din 14 august 1864 a permis improprietărirea țăranilor cu o parte din pământul, ce aparținuse Schitului Brad. restul rămînînd în proprietatea statului. În 1869, după ce se improprietăriseră țăranii clăcași de pe moșia devenită a statului, Ion Ionescu a cumpărat restul moșiei prin licitație. Iată cum argumentează el această hotărîre: „*...eu căutam să cumpăr mai mult suvenirurile copilăriei mele și ale părinților mei decît pământul moșiei...*“¹⁶⁵. Moșia Bradului cuprindea la început numai 97,5 fălci sau 139 ha și 64 arii, fiind cumpărată împreună cu fratele

160 Episcopia Roman, Dosar cu un tabel și adresa nr. 210 din 28 aprilie 1864.

161 Ion Ionescu de la Brad, *op. cit.*, în vol. cit. p. 503.

162 *Ibidem*, p. 510, este o copie după „*Titlu de perpetuă proprietate*“ din 31 ianuarie 1881.

163 *Ibidem*, *Viața mea de mine însumi*, în vol., cit., p. 626. Mulțumim pe această cale D-lui Acad. Amilcar Vasiliu (București); care ne-a pus la dispoziție corespondența cu Primăria comunei Pyrgetos-Olimpos, în legătură cu existența și starea actuală a bisericilor Sf. Gheorghe.

164 Ion Ionescu de la Brad, *Agricultura română de la Brad*, în vol. cit., p. 512, *idem*, *Viața mea de mine însumi*, în vol. cit. p. 623.

său, Nicolae, cu suma de 1050 lei¹⁶⁶. Aici începe, neobositul agronom, să pună în aplicare toate cunoștințele și experiența dobândită, realizând o *Fermă model pentru cultura mică a țaranului, o Școală particulară practică de agricultură (1870—1873) și o Casă de cruțare școlară (1879—1885)*, toate înființate și conduse de el în modesta localitate Brad.

Ion Ionescu de la Brad a fost și văcar și director la administrarea moșiiilor domnului Moldovei Mihail Sturza, ctitor al învățămîntului, agronom superior din țările locuite de români, monografist agricol și inspector general a agriculturii, economist, statistician, mare învățat al țării și poporului nostru, mare realizator în științele agricole.

De asemenea, ca și înaintașii săi, Ion Ionescu este și ctitor de monumente istorice religioase. Între anii 1853—1857 a ridicat sau a reînnoit din temelie o monumentală biserică în localitatea Pyrgetos (Tesalia), din Grecia. Biserica cu hramul Sf. Gheorghe există și azi. Odinioară o frumoasă pisanie în limba greacă săpată în piatră făcea cunoscut tuturor că biserica a fost făcută de „*boierul căminar din Moldova Ion Ionescu*”¹⁶⁷.

După moda timpului a obținut și el ranguri onorifice sociale, în 1841 îl găsim pitar, în 1843 era serdar, iar peste 3 ani, în 1856, așa cum rezultă din pisanie era căminar.

Scăpînd de greutăți și datorii, frații Ionescu au adus de la Iași osemintele părinților pe care le-au reînhumat la Brad, au prohodit sacrele relicve în străbuna baștină de aici, în ziua de 24 iunie 1882. Tot aici a fost înmormîntat și preotul Toader Cima din Roman, tatăl mamei fraților Ionescu, care s-a călugărit cu numele de Teoctist. E posibil aici să mai fi fost înmormîntate monaha Iustina, mama preotului Toader Cima și mama lui Ion Isăcescu, deci bunica de pe tatăl lor¹⁶⁸.

Ajuns la capătul sănătății sale, la numai 74 de ani Ion Ionescu de la Brad își dă ultima suflare în singurătatea de aici, la ora 21 în ziua de 16 decembrie 1891 (stil vechi)¹⁶⁹. Aici pe acropola de la Brad unde de peste veacuri dăinuie mîndri daci, Ion Ionescu, mare moldovean și român, s-a înfrățit pentru totdeauna cu ei, cu părinții și înaintașii lui.

165 I. Lungu, *Adevărul cu privire la data încetării din viață a marelui agronom Ion Ionescu de la Brad*, în vol. omagial, Ion Ionescu de la Brad, Aniversarea a 150 de ani de la naștere, Bacău, 1968, p. 248-250.

166 Castandiu Sion, *op. cit.* p. 93.

167 Gh. Ungureanu, *Istoria avocaturii în Moldova*, vol. I, Iași, 1938, p. 207-208; Dim. R. Rosetti, *Dicționarul contemporanilor*, (secolul al XIX-lea), București, 1897, p. 102.

168 Scarlat Sturza era frate cu Vasile Sturza (decedat la 1882), cel ce a făcut parte din cămăcănia Moldovei de la 1858. Scarlat a fost căsătorit cu Smaranda, fiica vornicului Ion Paladi. Vasile și Scarlat au o soră, Elisafra, care a fost soția vornicului Ioan Rallet, fiind străbunica inginerului Dumitru Rallet, soțul Eugeniei Ionescu de la Brad.

169 Aceasta se intrudea cu Ioneștii de la Brad, în special cu Nicolae Ionescu, ea le spunea moși, la fel cum le spunea și tatăl ei și frații lui Gheorghe, Vičențiu, Ilie și Ioan, fii preotului Gavril Casian (Otilia Cazimir). *A murit — Luchii*, Edit. Tineretului, 1966, p. 44-48; *Ioneștii de la Brad evocați de Otilia Cazimir*, în „Cronica”, anul III, nr. 25 (124), sîmbătă 22 iunie 1968, p. 3).

Nicolae Ionescu a fost fiul iconomului Ion Isăcescu și al Saftei (Eli-sabetei) și frate cu Ion Ionescu. S-a născut în anul 1820, în casa părintească din orașul Roman. Întii s-a numit, ca și fratele mai mare, Isăcescu, iar la școală a fost „botezat” Ionescu¹⁷⁰. A învățat la școala din urbea natală, apoi la Liceul național din Iași și ca bursier al Eforiei Școalelor la Paris, începînd din anul 1850. Peste trei ani, în toamna anului 1852 este numit profesor de istorie la Academia Mihăileană. Mare unionist, colaborează cu M. Kogălniceanu la *Steaua Dunării*, în țară și la Bruxelles. I se spunea „privighetoarea Moldovei”, fiind considerat unul dintre cei mai mari oratori ai țării. A practicat avocatura începînd din anul 1852 și a fost înscris în baroul Iași. În nenumărate rânduri a fost ales în corpurile legiuitoare, fie în Cameră, fie în Senat. A deținut și funcția de ministru de externe al României (24 iulie 1876—3 aprilie 1877). A fost membru al Academiei Române, a publicat numeroase discursuri, cuvîntări, iar „în anul 1891 a ținut conferința”. Restaurarea monumentelor naționale¹⁷¹. Împreună cu fratele său, Ion, a cumpărat moșia de la Brad și la bătrînețe s-a retras aici. Nu a fost căsătorit, dar cu Elena Sturza, fiica lui Scarlat Sturza și a Smarandei Paladi¹⁷², au un copil, pe Eugen Ionescu, recunoscut oficial și de ea. Elena Sturza a fost căsătorită cu doctorul Constantin Virnav. s-a despărțit și de acesta, recăsătorindu-se în cele din urmă cu generalul Gheorghe Adrian. Otilia Cazimir, născută la 18 februarie 1894 în comuna Cotul Vameșului (jud. Roman), face afirmații sigure că se înrudea cu Ioneștii de la Brad. Cu toate strădaniile noastre nu am reușit să găsim explicația acestei legături evidente dintre Ionești și Casiani¹⁷³ (Fig. 2).

170 Primăria județului Bacău. Registru pentru născuți și decese a com. Negri, jud. Bacău, act de deces nr. 7 din 26 ianuarie 1905, decedează pe ziua de 24 ianuarie orele 13.00. Cercetînd necropola de la Brad a Isăceștilor și Ioneștilor, nu am găsit nici o cruce care să identifice locul exact al mormîntului, dar sigur a fost înmormîntat alături de fratele lui, Ion, opinăm să se repună alături crucea cu principalele date ale marelui orator al Moldovei profesor de istorie la Academia Mihăileanu și ministru de externe al României.

171 A fost fiica lui Miltiade Tzoni cu Eleonora Corjescu. S-a căsătorit cu Teodor Negruzzi, strănepot colateral al scriitorului Costache Negruzzi. S-a despărțit de acesta și s-a recăsătorit cu Victor Vilcovici, matematician, profesor universitar și fost ministru. Cu Teodor Negruzzi a avut doi copii, Petre și Manuela. Petre Negruzzi a fost căsătorit cu o avocată. Manuela a fost căsătorită cu doctorul Zuchel și au la rîndu-le doi copii, pe Anca și o altă fiică, cunoscută de noi ca Blondi. Anca s-a căsătorit cu Boicu, renumit contrabasist. Acesta o au pe Ilinca Boicu, care trăiește în Spania. Blondi s-a căsătorit cu inginerul Doșlea din Paris, nu au avut copii.

172 A fost fiica lui Miltiade Tzoni cu Eleonora Corjescu. S-a căsătorit cu magistratul Vintsler. Au avut trei copii, pe Alexandru, zis Sașa, necăsătorit, pe Jeaneta, necăsătorită, decedată la vîrsta de 23 de ani, pe Jerôme-Emanuel zis Hapi. Acesta s-a căsătorit cu Marilena Popa, fiica doctorului profesor Gr. T. Popa. Acesta s-a despărțit și s-a recăsătorit cu profesorul D'Albon. Iar Jerôme la rîndu-i s-a recăsătorit și el avînd o fiică, care trăiește în Germania.

173 A fost fiul lui Miltiade Tzoni cu Eleonora Corjescu. S-a căsătorit cu Elena Nazarov, au pe Mihail, zis Mișa. Acesta la rîndu-i căsătorit, are pe Constantin-Adrian, care trăiește în Germania. Mircea Tzoni are și o a doua căsătorie, cu Jeannette Krupenschi, stănepoata direct a lui Mihail Kogălniceanu.

Nicolae Ionescu, a locuit la Iași, București și în cele din urmă la Brad. În ultimii ani ai vieții se afla la Brad, căci în ziua de 24 ianuarie 1905 a trecut în rîndul dreptilor, fiind înmormîntat lîngă fratele său, Ion Ionescu ¹⁷⁴.

Eugen Ionescu a fost fiul lui Nicolae Ionescu și al Elenei născută Sturza, nepot lui Ion Isăcescu și al Saftei. S-a născut în anul 1860, în orașul Iași. A fost crescut de unchiul său Ion Ionescu de la Brad. A practicat ziaristica. În profida unor opoziții se căsătorește totuși cu Eleonora Corjescu, care mai fusese căsătorită cu Miltiade Tzoni, devenit profesor universitar în Iași. Au avut cinci copii: Margareta ¹⁷⁵, Magdalena (Madeleine) ¹⁷⁶, Constantin, necăsătorit, care a practicat avocatura și pictura, psihici Socola (Iași), Miltiade, care a practicat avocatura și pictura, a fost necăsătorit, și în sfîrșit un alt băiat Alexandru ¹⁷⁷. Eugen cu Eleonora sau Lilica, cum o numește Nicolae Ionescu, a avut trei copii, Elena, Nicolae zis și Niculiță, și o altă fată, Eugenia. Nestabila lui soție îl părăsește, recăsătorindu-se a treia oară cu George Virnav, zis Litean, după proprietatea sa pe care o avea la Liteni, nepotul lui Mihail Kogălniceanu. Și în urma acestei căsătorii a avut un băiat, Alexandru numit și Bib sau Bobiță ¹⁷⁸. Așadar, cei trei frați Ionescu, aveau ca frați vitregi încă patru băieți și două fete. Eugen Ionescu a locuit la Iași dar a avut o proprietate și în orașul Roman ¹⁷⁹ (Fig. 3). A fost, de asemenea, pro-

174 Ajuns aviator se căsătorește cu Lola Călinescu, se desparte de aceasta și se recăsătorește cu Constanța Manoliu-Tețcanu. Nu au avut copii.

175 Vezi scrisoarea din 20 decembrie 1893, a lui Nicolae Ionescu către fiul său Eugen, din care rezultă că amîndoi erau hotărîți să cumpere, și credem că au cumpărat, de la Constanțel Copăceanu casa cu locul mătușei „Ileana, sora tătutei” așa cum explică tatăl, feciorului (scrisoarea în anexe, nr. 1).

176 După moartea lui Ion Ionescu de la Brad din 1891, devine proprietar la Brad și Eugen Ionescu, împreună cu tatăl său. Rezultă aceasta din recensămîntul făcut de parohia comunei Negri, în cătunul Brad în anul 1894 (Arh. St. Bacău, fond Parohia Negri, dosar 9, f. 50 v.), 1895 (*ibidem*, dosar 5, f. 18), 1896 (*ibidem*, dosar 7, f. 43 v. 94 v.).

177 Relații date de aceasta în satul Brad, în timpul Simpozionului, științific organizat aici la 8-9 decembrie 1983.

178 Aceasta se naște la 29 aprilie 1919 la Paris. Devine profesoară de limba franceză și se căsătorește cu Gheorghe Bumbesti, fiul regizorului Victor Bumbesti. Au trei copii, Dominique, Horia și Mircea. Dominique se naște la 25 octombrie 1947 la Paris. Este căsătorită cu Roland Guillemin și locuiesc în localitatea Beșançon din Franța. Au la rîndul lor trei copii, Laurent, Sabine și Céline. Horia se naște la 5 ianuarie 1954, la Atena. Se căsătorește cu Elisabeth, cetățeană americană. Mircea se naște la 10 decembrie 1956 tot la Atena. S-a căsătorit, iar acum este despărțit.

179 Este nepoata acestor Ionești, datorită căreia am putut urmări descendenții, care ne-a pus la dispoziție toate informațiile și cele șase scrisori anexe. Îi aducem multe mulțumiri și sperăm la noi și valoroase colaborări. Franca Rallet este născută la 7 mai 1929 în București. A devenit arhitectă și la 27 iulie 1950 s-a căsătorit în București cu Emil Droc. S-au despărțit în anul 1962, după care fostul soț a decedat. Din căsătorie au două fete, Irina și Ana. Irina s-a născut la 17 aprilie 1952 în București. A devenit ca și mama ei arhitectă și s-a căsătorit la 28 iulie 1979, în București, cu Ion Chiose, născut la 7 iulie 1950 în București. Au doi copii, Daniel, născut la 28 decembrie 1985 în localitatea Irvine din California,

prietar al moșiei și al averii de la Brad ¹⁸⁰. Nu s-a mai recăsătorit, a decedat în anul 1902. Fosta lui soție, Elena (Lilica sau Leonora) a mai trăit mult după această dată. A decedat în vîrstă de 102 ani, în anul 1948, fiind înmormintată în cimitirul Bellu din București.

Elena Ionescu a fost fiica cea mai mare a lui Eugen Ionescu și a Eleonorei Corjescu, s-a născut în anul 1892 în Iași. S-a căsătorit de tînră cu generalul Aurel Racoviță, a avut o fată, Nicole Racoviță născută în anul 1913. Aceasta la rîndu-i s-a căsătorit cu inginerul Mircea Vasu. Au un copil, Mihnea-Andrei Vasu, născut în anul 1944. Acesta, ajuns medic se căsătorește cu o cetățeană americană și sint la New York, nu au copii.

Nicolae Ionescu zis Niculiță este singurul fiu al lui Nicolae Ionescu și a Eleonorei Corjescu. S-a născut în anul 1893 la Iași. La Paris s-a căsătorit cu o evreică. Apoi s-a despărțit de aceasta, recăsătorindu-se cu Margareta Georgescu. S-a despărțit și de aceasta făcînd o a treia căsătorie. În urma acesteia au o fată, Nicole Ionescu, ajunsă actriță la Paris. Nu are copii.

Din unele date locale rezultă că Niculiță a avut o fiică, rezultată dintr-o aventură în satul Brad, numită Elena. Aceasta s-a căsătorit în acest sat cu Ion Severin și au împreună patru copii, Constantin, Maria, Ion și Aneta ¹⁸¹.

Niculită Ionescu nu și-a terminat studiile universitare, în București a ajuns „priscur“, adică se ocupa de licitații, căci avea pe Calea Victoriei o asemenea sală, împreună cu fiul poetului Vasile Voiculescu și cu un Ion Rosca.

Este important de subliniat că, cu Nicolae Ionescu se termină descendența în linie bărbătească a Ioneștilor, descendenți din Ioneștii de la Brad, mai precis din Nicolae Ionescu, fratele lui Ion Ionescu de la Brad.

Eugenia Ionescu, numită și Jeni, a fost cea mai mică fiică a lui Eugen Ionescu și a Eleonorei Corjescu, născută la Iași, în anul 1894. S-a căsătorit la 26 iulie 1918 la Paris cu inginerul Dumitru Rallet, acesta, născut la 31 iulie 1892, tot la Iași. După cît se pare a fost o căsătorie fericită și o familie stabilă. Au avut două fete, Andreea-Maria-Elena, numită și Madé ¹⁸² și pe Francesca-Maria-Tereza, numită și Franca ¹⁸³.

Aici se încheie pînă în zilele noastre descendența și prin femei a Ioneștilor, descendenți din Ioneștii de la Brad.

și Ștefan, născut la 31 decembrie 1987, în aceeași localitate din California. Ana s-a născut la 1 august 1955 în București. S-a căsătorit la 30 octombrie 1980, în București, cu inginerul Peter Breitenstein, născut la 21 august 1955. Au doi copii, Irina, născută la 8 noiembrie 1984 în București, și Barbara, născută la 3 mai 1986, tot în București.

180 Au fost folosite următoarele surse documentare: pietre tombole aflate la cimitirul Bellu, catolic, informații de la doamna Eugenia Rallet, născută Ionescu de la Brad, de la Francesca Rallet. De asemenea, s-au confruntat și alte studii genealogice, cum ar fi, Sturza, Negruzzi, Krumenschi, Virnav-Liteanu, Rallet ș.a. Am adăugat la acestea și toate informațiile familiale de la cei implicați genealogic.

S-a observat că pentru descendenții contemporani nu am mai trimis la note în subsolul lucrării ¹⁸⁴.

★

Anexăm în continuare și șase scrisori inedite, ale lui Nicolae Ionescu către fiul său Eugen, originalele fiind la nepoata acestuia din urmă, la doamna Franca Rallet.

Prima scrisoare datată joi 28 decembrie 1893, este expediată, probabil din București, la Iași. Expeditorul îi dă fiului său informații despre rudele lor, mătuși, veri, și despre locurile de odinioară din orașul Roman, menționând și casa părintească de lângă biserica Sf. Neculai.

În a doua, expediată din localitatea balneoclimaterică elvețiană, Montreaux, la 3 martie 1894, probabil tot la Iași, arată că peste câteva zile se va reîntoarce la București, unde să participe la sesiunea Academiei Române. Stăpinit de nostalgia locurilor unde a văzut lumina zilei și unde are de adorat „morminte pioase“, expune dorința sa de a face „Paștele la Bradu“, împreună cu toți cei din familie.

A treia, expediată la 19/31 ianuarie 1896, dintr-o localitate din apropierea orașului Tecuci, la Iași, îl roagă pe Eugen să se întâlnească în acest oraș. Aici el va fi propus senator, și venind îi va putea da un rînd de veșminte „pentru biserica noastră de la Bradu“.

În cea de-a patra, datată 12/24 sau 14/26 februarie 1896, din București, expune ocupațiile lui mai deosebite, pregătirea și corectura unor discursuri (Senat, Academie). Rezultă de aici că Eugen era ziarist în Iași, preocupat de probleme economice, sociale, militare ș.a., propunându-i să-l trimită colecția cotidianului englez „Times“, pe care el o avea la București.

Următorul răvaș datat 11-23 aprilie 1896, București, de asemenea, îndeamnă pe fecior să pătrundă în viața parlamentară engleză, să urmărească politica financiară a Marii Britanii. Ca și în alte scrisori, Nicolae Ionescu îi cere să-și expună părerile asupra anumitor bugete engleze. Sînt menționați cei trei nepoți (Lilica (Elena), Neculai și Eugenia).

Ultima scrisoare a șasea datată 18-30 octombrie, fără an și fără loc de expediție, este probabil tot din anul 1896 și tot din București. Liberal cu vederi înaintate, Nicolae Ionescu își îndeamnă feciorul să-l urmeze și în opțiunile politice. El va candida în colegiul al II-lea de Roman la Senat, iar pe Eugenică, cum îi place să-i spună în toate scrisorile, îl îndeamnă să-și propună candidatura la colegiul al III-lea de Roman ca deputat „ca independențe“.

A N E X A

I

Iubite Eugenică,

Joi, 28 decembrie. 1893

Scrisoarea ta, datată de la 12 decembrie (k.v.) și expediată din Iași la 24 a lunii (k.n.), am primit-o aseară. Și tu trebuie să fi primit un pachet pe numele tău, expedit la 20 a lunii (k.n.), pentru Lilica. Dar scrisoarea m-au mișcat în adâncul sufletului. Moartea lui Gherasim e nimica, pe lângă aducerile aminte de locuri și de lucruri care s-au prefăcut altă și s-au înstrăinat acolo în Roman. Mai întâi și întâi, casa unde au zăcut ședea într-însa, când eram eu copil, mătușa Ileana, sora tătuței, și sora mai mare a mamei lui Mavriki, maica pe care și tu ai cunoscut-o. Trebuie să știi că eu am vorbit cu Constanțelu a lui Copacineanu, fi-ciorul mătușei Ilenei ca nu cumva să înstrăineze casa bunică-sa, sora tatei. Și sau amândoi avem să ne aținem să nu lăsăm casa să cadă în mână străină. Dacă Constanțel mi-au promis că așa va face. În tot cazul i-am spus că eu, sau tu, Constanțel ar vré să se desfacă de dînsa îndată, atunci s-o luăm noi, o dărimăm, îngrădim locul frumos, replantăm livada și facem o grădină din tot locul acel bătrînesc rămas acum... pustiu, ca să nu zic mai mult. Eh! Îl ulăm noi și-l des-tinăm să facem ceva acolo ca să nu rămîie uitat nici Copăcianu, nici măică-sa, mătușa Ileana care, cred, va rămînea neuitată cu legenda ei însemnată. Nu știu dacă ți-am spus vreodată istoria ei Ea greșise, nu știu cum, dar ca fata sachelariului Ștefan de la St. Neculai, sachelariul prietin cu Vlădica, Vlădica care era Venia-min Costaki venit de la Huși episcop la Roman, era un scandal mare pe acele timpuri ale copilăriei mele. Toate bune dar ce face mătușa Ileana cu viața ei? Se mărită și ia pe tatăl lui Costaki, Costaki vărul meu drept și bun, pe care l-ai cunoscut și tu. Și după ce mătușa face căsătoria asta, după capu' ei, acum cîine și cu ce să ție casa. Ce face mătușa mea? Se face negotîtorită de colaci, frumoși și albi ca fața ei și se pune în capu' tîrgului, colo la Precista mare și începe a vinde la colaci calzi făcuți de mînușitele ei cele frumoase. Eh! Ce mai vrei să știi? Mătușa care ducea colacii în cap cu covata curată, și ea curată și bine îmbrăcată, face mereu la colaci și la pine caldă de casă, și, și, (sic) plutește dea-

supranevoii și cu nobila ei meserie trăiește și ține casa și crește copiii. Au avut un copil mai mare, mi se pare de la alt bărbat, și acela au murit și au rămas numai fata ei Anica și cu băietul Costaki pe care i-ai cunoscut și tu... E! Ce să-ți mai spun? Mai spune și tu, mai scrie și tu legenda mătușei Ilenei, că pe mine mă înecă lacrimile și condeiu-mi tremură în mână. Iaca pentru ce-ți scrisei aceste rânduri, ca să dai și consimțământul tău, ca să ne punem amândoi să nu lăsăm casa mătușei Ileana să se înstrăineze.

Mie-mi pare bine că Mavriki este astăzi proprietarul casei părintești de la St. Neculai. Alminterea vom lua și casa aceea. Doresc din suflet să mor fiind în deplină cunoștință pînă în cea mai de pe urmă suflare; iar tu, cu ai tăi să rămîi cît vei trăi și să-i înveți și pe dinși a fi credincioși virtuților bătrînești.

Al tău duios părinte

N. Ionescu

P.S. Trimite, rogu-te, ceva din partea mea omului care au stat lîngă Ghe-rasim de cînd l-am văzut eu astă-toamnă la Roman. Am uitat numele sofragiului episcopesc, dar nu e nimica, e un tîner, scrie cuiva să-l caute și-i trimite un mandat poștal din partea mea de vreo 30 ori 40 de lei.

II

Iubite Eugenică,

Montreux, 3 martie 1894

(k. n.)

Ieri ți-am scris în fugă, numai ca să cîștigăm timp. Dar cartea *Social Evolution* a lui Kidd, foarte mult lăudată în „Times“, de-abia ieri după amiază ți-au es-pedit-o librariul. Să nu te superi. De-acum mă găsesc de plecare. Viou să flu la 13 ori 14 mart (k.v.) la București, pentru deschiderea sesiunei academiei. Sper să mă văd cu Poni, Caragiani și Xenopol, pe carii de altminterere nu i-aș vidé așa de curînd precum doresc. Din parte-mi, precum ți-am spus, am mare dorință să fac paștele la Bradu. Adică nu să fac eu acolo pască și colaci. Aș dori mult să găsesc o babă voioasă și veselă, care să vie să ne facă ouă roșii, pască rumenă și colaci dogoritori, ca să avem cu ce serba acolo ziua comemorativă, a *învierii Mintuitorului* lumii sărace. Și, dacă mi-a fi bine, și voi fi bine acolo, apoi voi sta mai mult. De aceea aș vrea să am și cărțile acum trimise la îndemînă, ca să nu mi se urască. Căci am credința tare că dacă nu mi se va urî de lumea sta și voi fi pînă la cea din urmă suflare în toată întregimea facultă-ților minții, ca să pot inventaria ideile mele asupra istoriei neamului nostru românesc, apoi atunci am să mă duc în pulbere cu voia bună: „Din pămînt ieșii și în pămînt voi merge“. Cu ochii în cer ai trăit, aici sub cer ai să viețuiești în veci, cu mintea.

Iar amu-ți facem și confesiunea mea despre nemuritoria sufletului! Și pen-tru ce, mă rog, pentru ce asta? Numai și numai pentru ca să vă înduplece să ve-niți să fim împreună de Paști la Bradu! Mi s-au părut că ieri nu ți-am exprimat destul această dorință ce am. Voi să văd ce s-au mai făcut cu revendicarea în-

drăzneală a vecinului de peste Siret asupra locurilor *nealineabile* ale improprietăților Brădeni de la an 1864. Voi să văd citu-ți sunt de recunoscători oamenii pentru că, la nevoia lor, le-ai sărit într-ajutor cu știința ta. Voi, într-un cuvânt, să văz că ești iubit de toți după cum meriți, pentru că la nevoie le-ai arătat ce trebuie să fie un proprietar cu minte și animat de simțul solidarității către improprietății săi vecini. Mai multe nu-ți zic. A bon entendur salut.

Să auzim de bine și să ne vedem sănătoși

al tău duios părinte.

N. Ionescu

(Continuare :)

Adaug a ruga pe matroana casei: să nu se supere că nu-i adresez de-a dreptul urările mele de primăvară, unde am ajuns cu bine, și doresc ca să ne întâlnim iar la locușorul acela, unde ea n-are încă nici un mormînt pios, de adorat. Ca o pasăre iubită și de bun augur, ea a zburat să-și facă acolo nou cui-bușor de viață: fie ca de-a purure și de viață, și numai viața bună, lucrurilor și oamenilor ce vor înconjura-o, cu dragostea lor stătornică și nepericioasă. Fie ca cu toții s-o privească ca pe rîndunica ce din depărtare vine de-și alipește cui-bul său la casa de liniște și de aer curat. Fie ca la sinul său să crească și să se facă mari și cu sufletul și cu inima, acei ce în viața aceasta au să aibă fericirea de a ne continua pe lumea asta, cereasca nemuritoare a bunătății și a înțelepciunii omenești. Cu aceste urări, sufletul meu o îmbrățișează de mii de ori.

Al vostru duios părinte

N. Ionescu

III

Iubite Eugenică,

Vineri 19-31 ianuarie
1896

Îți scriu de la Collaro, unde eram azi dimineață venit ca să dejunu, că mine am să fiu la Tecuci... fiindcă-am fost chemat, de un număr de cetățeni din colegiul de senat ca să mă duc acolo, și mă prezintă la alegere. Sint mai sigur că am să am onoarea de a fi ales în locul lăsat vacant de primul-ministru D. Sturdza. Mult aș dori să pot veni pînă la Iași să vă văd. Dar mă tem că n-am să am timp. Dacă tu poți să vii pînă la Tecuci, duminică vom dejuna împreună, și apoi ori vii cu mine la București, ori te întorci acasă. Eu doresc să vii cu mine, ca să-ți dau un rînd de veșminte ce am făcut pentru bisericuța noastră de la Bradu. Voi să ți le dau ție ca tu să le dăruiești bisericii. Deci, gîndește-te cum poți să faci mai bine. Eu doresc să nu superi pe soața ta iubită, să nu te depărtezi de progenitura ta atît de dragă, și să faci cum vei socoti mai bine ca să vii să mă vezi și pe mine senator (prodolore) de Tecuci după ce m-au sorbit dușmanii la Roman într-un castron de borș! Doresc ca în ziua fastă de douăzeci

și patru (24) ianuarie să reintru și eu în senat. Vom petrece amîndoi o zi bună, după atîtea amare zile ce mi-au făcut nătărăii noștri aici.

Scurt și cuprinzător : tu poți veni duminică dimineața la Tecuci. Eu te aștept pînă tîrziu seara. Vezi, fă cumu-ți vine mai bine la socoteală. Însă... răspunde-mi la scrisoarea aceasta grifonată în fugă, numai cu dorința ca s-o citești mîne înainte de amiază. Sărutări dulci soaței tale iubite și iubiților tăi copii.

Să fiți sănătoși și s-auzim de bine : al tău duios părinte

N. Ionescu

IV

Iubite Eugenică,

București, 12-24 faur 1896

Ieri mi-au adus la senat scrisoarea ta, dată din Iași 24 februar și datată de tine din 12 ianuarie. Îndată mi-am zis că ai răpezit-o din fugă. Totuși ce-mi spui despre soția ta, despre progenitura voastră m-au bucurat foarte. (indescifrabil) de Eugenică, care întreabă de mine, m-am stricat de rîs. Vă doresc să vă fiți de-a pururea sănătoși și voioși, precum sunt eu azi.

Uite, foarte bine-mi pare că gîcești, ca un năzdrăvan, cînd îmi spui ce faci. Sunt liniștit, nu mă duc la nici o întrunire, nici la un ceai-champagne măcar citesc cît pot din *Times*. Aseară la Collaro am aflat de la Gheorghe, care a fost cîteva zile bolnav (sărmanul !) că nu ți-au trimis numerile de cînd s-a deschis parlamentul. Am pus la cale să ți se trimeată toate numerele. Iar tu să le citești pe îndelete și pîrînd că te interesează partea economico-politică, cea politico-socială, cea militară etc. etc. Să-mi scrii cînd și cînd ca să știu că nu ți le trimit de frunza frăsinelului.

De cînd te-ai dus, de-abia azi mi-au adus alt discurs de la senat ce l-am rostit ieri, ca să-l îndreptez ; și l-am dat înapoi. Mi-e greu să mai cînt la posteritate : îmi fac datoria ca să am mulțumirea sufltească că-mi împlinesc mandatul tecucenilor. Nu știu cum s-o scot la capăt de la 20 a lunii înainte de cînd se începe și sesiunea Academiei, care pentru mine nu e numai o datorie academică de împlinit. Mi s-a șoptit că ar dori unli ca Academia să nu primească legatul răposatului Ion Agarici ! E, asta m-a mîhnit în suflet. Dar uite, începui a-ți scris voios și cu bucurie, și iaca acumu-mi vin în minte sujete de întristare.

Las să nu-ți scrie de altele, ci să vă doresc voie bună și sănătate, și să vă gîndiți și la mine cînd veți face ouă roșii de Paști. Fiți sănătoși și s-auzim de bine. Eu despre tine mai cu tărie să știi, că mi-ai face mare plăcere de mi-ai scris mai adeseori.

La Brad mă gîndesc pentru cărți bisericești, pentru niște strupi să pornim iarăși o prisacă, și alte și altele de felul acesta.

Înc-odată să fiți cu toții sănătoși și voioși și s-auzim de bine.

Al tău duios părinte

N. Ionescu

14-26 faur 1896

V

Iubite Eugenică,

București, 11-23 aprilie
1896

Iacă două zile azi, de când m-am sculat singur, singurel, adevă fără tine, și-mi pare că trebuie să mă desprind și să mă obicinuiesc iar cu viața mea singuratică. Mă învățasem să am cu cine mă lua de vorbă și aceste două zile, adevă două frumoase dimineți de primăvară m-am pus să citesc gazeta englezească ce o părăsisem de o lună de zile aproape! Dar nici cu asta nu m-am putut îndrepta! Avem de citit prezentarea bugetului în Camera Comunelor și n-am putut citi duminică oarecum doream! Ți-l... publică spre ușurarea agriculturii și spre îndeminarea școalelor primare.

Te rog spune Lițicăi să spuie lui Neculai și Eugenicăi că ceaiul din India e mai bun decât cel din China, și că englezoaicele cu minte cîntă și joacă, dar nu se sfădesc. Spune-i că împărăteasa cea mai mare și mai cu minte din lume, și cea mai bună dintre toți împărații lumii de azi este bătrîna împărăteasă a Indiei, Majestatea Sa britanică Victoria regina. Atît că primăvara ea se duce de o petrece în țară latină.

Citesc și recitesc discuțiunea politică și politicoasă a bugetului englezesc, și spune-mi și mie, rogu-te, impresiunea ce-ț va produce. Aștept lucrarea ta cu multă nerăbdare, vreau să zic, scrie-mi cît mai curînd ca să mă bucur că și tu, ca și mine, ca și prea puțini din concetățenii noștri, ai în înaltă stimă regimul parlamentar al Marii Britanii. Uite, acești români moderni se preocupă să bea ceaiul din Ceylon mai bucuros decât pe cel din China! Englezul, patriot luminat astăzi, întrebuițează prisosul (indescifrabil) ție, și doresc să-ți fie mai ușor de citit, și să-l cauți a-l pătrunde mai bine și mai adînc decât mine. Pe deasupra judecîndu-l este foarte interesant, iar mai ales fiindcă Hicks Beach, vistiernicul actual, avea în față-i pe William Harcourt, vistiernicul de acum un an. Și meritul, între altele, cel mai de frunte este că administ-area finanțelor unuia a adus bine și lapte (indescifrabil) celuilalt. Eaca viața parlamentară vrednică de toată lauda. Spune-i toate vorbele românești cîte sunt în limba englezească să le învețe. Lilica de pe acum, ca să poată zice odată că ea au auzit de la tată-său că muma bună este ca o împărăteasă în casa ei, ca împărăteasa Indiei.

Închei răvașul acesta scris din fugă, ca să te îndemn și tu a-mi scrie cît mai curînd despre ce te-am rugat, adevă despre bugetul lui Hicks Beach.

Arată salutările mele părintești Eleonorei soției tale, și roagă să spuie și Eugenicăi că are un bunic care dorește s-o vadă cîntînd frunză verde liliac, eu la țară mă împac.

Să fiți sănătoși și s-auzim de bine.

Al tău duios părinte
N. Ionescu

VI

Iubite Eugenică,

18-30 octobree

Ieri, în deseara, am primit scrisoarea ta espedită din Roman, luni, la 28 a lunii curgătoare (k. nou). Mai 'nainte încă, de-amiază-zi, au venit la mine P. Floru, și mi-a spus că te-a văzut că te plîngeai că nu ești sănătos... și altele și altele. Ce ți-am spus eu ție, acum știe toată lumea; și-mi pare bine că și conu Alecu a zis că în colegiul al II-lea de senat am multe șanse. Eu cred că șanse aș avea în toate colegiile dacă libertatea alegerilor ar fi un adevăr precum se laudă Fleva.

Dar și dacă nu va fi așa, și dacă și tu persiști a te prezenta în colegiul III de Roman, ca independinte ca fost odată deputat care n-ai umblat după căpătuiala ta, atunci și de tine poate să zică conu Alecu că ai șanse.

Fleva a zis către cineva că el la Roman îmi va da tot ajutorul moral. Dar eu nu cer nimănui ajutor. Eu voi să fiu mandatar al concetățenilor miei româșcani, liber și independent, precum am fost totdeauna, iar nu șerbul partidului, nici căpătuitul nimănui precum n-am fost în viața mea.

Dacă și tu vrei să te presinți ca atare și să solicitezi sufragiele colegiului III de Roman, atunci pune-te pe lîncru, caută a-ți cîștiga încrederea oamenilor și te adresează lor, și numai lor, cu scrisoare deschisă și purceasă din inima ta, și din mintea ta lămurită.

Eu nu vin să mă gudur pre lîngă nimeni acolo. Prefectul să-și caute de treaba lui. Eu n-am ajuns să mă milogesc nici la stăpîinii lui nici să-i fac piedică de a merita să stea unde l-au adus norocul partidului de acolo. Eu m-am revoltat odată în contra celor cu *influența morală*, și acum cînd ingerința administrativă și momelile partidului ajuns la cîrmuire ar fi iar norma alegerilor, nu mă voi umili să fiu servit nimărui, pentru căci voi să ajut partidului liberal să facă mai bine să se îmbuneze cu țara, nu pentru că are un program mai priincios, mai demnă, mai duiosă pentru poporul împilat de la țară.

M-ai înțeles? Fă și tu, ca mine.

Poate chiar azi prescriu scrisoarea mea către alegătorii senatoriali al colegiului II de Roman. Ți-o trimete o copie. Dar pîn' atunci, scrie-mi ce faci tu? Purces-ai cu colinda electorală pentru colegiul III? Nu voi să zică nimeni că acela ce etse azi, la coarnele plugului, la Bradu nu caută a călca pe urmele moșu-său, de pilduitoare memorie. Scrie-mi, scrie-mi cum sunt plecările oamenilor de la țară. Trebuie ei să se priceapă a-și căuta sprijinitorii lor cei mai siguri și mai bravi.

M-am bucurat că sunteți cu toții sănătoși acolo, și eu din inimă doresc să fiți și voioși.

Al tău părinte duios
N. Ionescu

LES IONESCO DE BRAD, ÉTUDE GÉNÉALOGIQUE ET HISTORIQUE

(Résumé)

Dans la présente étude, les auteurs abordent l'ascendance et la descendance des Ionesco de Brad, jusqu' à nos jours.

Les Ionesco descendent de Isăcescu du „Țara de Sus”, et ceux — ci d'un *Mise* ou *Misea*, mais et celui — ci ayant un passe historique lointain, parce qu'il était le maître d'un „judecie” (un territoire). Par descendance féminine on aboutit au Gavril de trésorier. Du fils de celui-ci, Onciul Herța ou Onciul cel Bătrîn (Le vieux), par Miron Onciul, descend Isac de Sinehău, et de celui-ci Nacu Isăcescu.

Neculai Isăcescu, le fils de Nacu est le père de Ionașco *Isăcescu*, qui aimait metre au nom l'article défini, et qui, en achetant des territoires („ocine”) des libres devient maîtres du territoire du village Drăgeștii de Jos. Après 1711 Ionașcu Isăcescu, avec sa femme Alexandra font refaire l'église du petit monastère isolé, en le dotant de beaucoup de terres.

Gligori Isăcescu, le fils de Ionașcu Isăcescu, par son fils Toader Isăcescu et le fils de celui-ci, Ștefan Isăcescu, mènent la descendance des Isăcescu jusqu' à Ion Isăcescu, le père de Ion Ionescu de Brad et de son frère Neculai Ionescu. Ion et Neculai, les enfants de Ion Isăcescu et de Safta, née Cima Toader, en arrivant à l'école princière de Râmnic sont „baptisés” *Ionescu*, c'est à dire les fils de Ion, le diacre de l'église Sf. Neculai.

Après 1869, quand les frères Ionescu achètent les territoires de Brad, ils ajoutent à leur nom et celui de la localité, Brad.

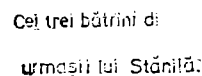
Ion Ionescu né en 1818 se marie en 1855, il n'a pas d'enfants et il est mort le 16 décembre 1891. Neculai Ionescu, né en 1820, par son fils Eugen et son neveu Neculai (Niculiță) continue la descendance des Isăcescu sous le nom de Ionescu. Avec Niculiță Ionescu est finie la descendance masculine des Ionescu et donc des Isăcescu. Par descendance féminine elle continue jusqu' à nos jours.

La fille de Niculiță, non mariée, a le nom de Ionesco étant établie à Paris.

Nous considérons que notre étude remplit une lacune concernant la connaissance généalogique de grandes personnalités qui on réalise l'Union de 1859, dont le spectre social se profile dans la deuxième moitié de ce siècle. Donc „*restituere aliquem in integrum et historicae*”.

Fig. 1. Ion Ionescu de la Brad.

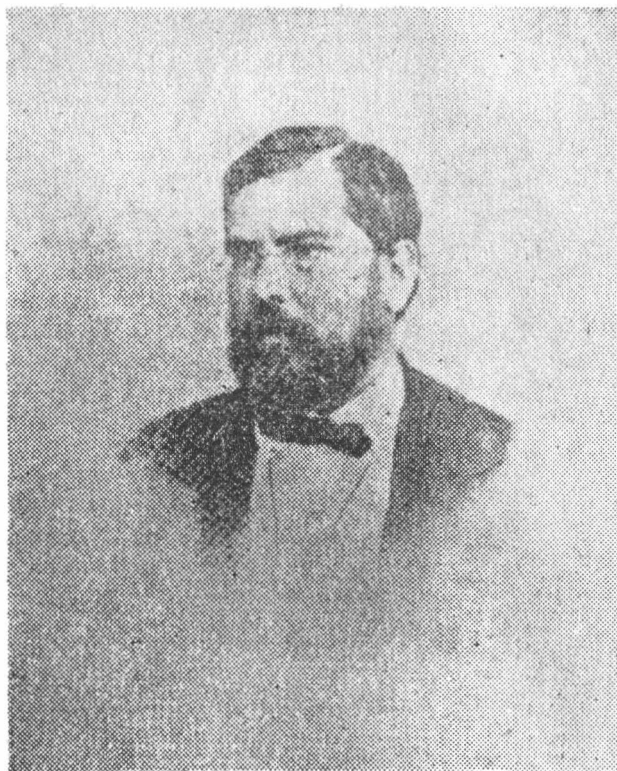

Fig. 2. Nicolae Ionescu de la Brad.

**Fig. 3. Neculai Ionescu de la Brad și fiul său
Eugen Ionescu.**